

åttn

Den här sidan (vanligen sidan 8) är SBFU:s sida. Bidrag sänds till denna tidnings redaktion eller direkt till SBFU:s kansli, på adress PB 54, 65101 VASA. e-post: mst@baptist.fi

Svenska baptisterna i Finland ungdomsförbundet rf

Besöksadress:
Rådhusg. 44 K 5, Vasa.
Postadress:
PB 54, 65101 VASA.
Tfn: 06-317 8559;
fax: 317 8550;
e-postadress: sbfu@baptist.fi
Ordförande Asa Kackur,
tfn 050-353 8744
asa.kackur@baptist.fi
Ungdomssekreterare:
Caroline Södergård-Hahn,
tfn 050-5426719

PERSONALEN PÅ HUMLE

Husfar:
Samuel Svenfelt
Husmor:
Pamela Vallin
Köksbiträde:
Karolina Isaksson

Bokningar av Hummelholmen

Lägerområdet är uthyrt den 20-23 juni till Tabernas stödboende från Oravais.

Ny ungdomssekreterare vald Caroline Södergård-Hahn från Vörå startar den 6 juni

SBFU:s styrelse valde nyligen Caroline Södergård-Hahn från Vörå till ny ungdomssekreterare. Hon startar sitt nya jobb den 6 juni och ser fram emot det.

Caroline Södergård-Hahn är 24 år och gift med Jonatan. De gifte sig 2000 och till familjen hör också Lucas, 3½ år. De är bosatta i en radhuslägenhet i Kaitsori i norra Vörå. Jonatan är mejeriarbetare på Valio i Kaitsori.

Caroline har en blandad utbildning som säkert till många delar kan komma väl till pass i det nya jobbet. Studenten tog hon på FKF i Vasa och fick samtidigt en grundexamen inom barn- och fritidsinstruktion. Hon har efter det skaffat sig både en merkonom- och en sekreterarexamen. Till merkonom studerade hon på distans över internet. Den ettåriga sekreterarutbildningen fick hon på Optima i Jakobstad och blev klar med den tidigare i vår.

Det var egentligen när hon inom sina sekreterarstudier gjorde en månads praktik på FKF i Vasa tidigare i vår som hon fick kännedom om tjänsten på SBFU. Det var SBFU:s tidigare ungdomssekreterare Magnus Mikander, som har ett par lektioner i veckan på FKF, som tipsade henne om att SBFU söker en ungdomssekreterare. Han berättade vad jobbet går ut på och efter att ha funderat lite skrev hon ansökan. Och efter att ha

träffat henne på en anställningsintervju bestämde sig SBFU:s styrelse för att anställa henne. Hon är i det här skedet anställd fram till och med sista december, då en ömsesidig utvärdering ska ske.

– Det här är det första jobbet jag sökt för att jag velat ha det. Så jag ser fram emot att få börja, säger hon.

Växt in i tron

Hennes bakgrund och utveckling vad gäller tron är intressant.

Hennes föräldrar blev frälsta när hon var i tonåren, så hon har egentligen inte växt upp i ett aktivt kristet hem. Men hon var ändå med i Vörå församlings juniorarbete och barnkör.

– Jag hade en barnatro, som sedan blev alltmer konkret efter att mamma och pappa blev frälsta. Jag märkte efterhand att det här har jag alltid trott på. Idag är min tro förstärkt annorlunda än när jag var barn.

Döpt i Sion i Vasa

Familjen började även besöka en del frikyrkor och Caroline och Jonatan gick en hel del i Sionförsamlingen tillsammans sedan när de bodde i Vasa.

En helg hade man en gästtalare där som talade utmanande om dopet och också bjöd in människor att där och då låta döpa sig.

– Jag hade tänkt på saken en hel del innan, men tvekat eftersom jag redan var döpt en gång som barn.

Hon fortsatte att tveka men efter att talaren vänt sig just till dem som tvekade

Caroline Södergård-Hahn startar sitt nya jobb som SBFU:s ungdomssekreterare den 6 juni.

FOTO: PETER SJÖBLOM

för att de redan var döpta och uppmanade dem att frimodigt komma fram, så bestämde hon sig för att ta steget.

Den kvällen döptes hon tillsammans med ett fyrtiotal andra.

Hon stod ännu länge efter det kvar i den lutherska kyrkan, men för en tid sedan tog hon konsekvensen av sitt

handlande och skrev ut sig.

Sjunger gärna

För tillfället är hon inte medlem i någon församling, men hon och Jonatan är aktiva i Vörå frikyrka. Hon är bland annat med i en grupp som leder lovsången under vissa möten i kyrkan.

Surra behöver man kunna om man ska lyckas sätta upp ett vindskydd.

I en 3:e klass drill ingår bl a att klara av att ta hand om en skadad person.

Esse stigfinnare på vårhajk

På ungdomssidan kommer vi under året att få glimtar från arbetet i de olika församlingarna.

Som avslutning på scout-året ordnade Esse avdelning en avslutningshajk för alla scouter vid Nådjärv.

Vi startade från baptistkyrkan i Esse på fredag kväll och körde till hajkområdet. Väl framme vid området byggde alla patruller upp vindskydd som man senare skulle sova i.

Efter uppbyggnaden av vindskydden och uppresningen av tälten så ordnades en 3:e klass drill. Detta innebar att patrullerna, utan hjälp av sina ledare, skulle klara av olika situationer, t.ex. hur man tar hand om en skadad person eller hur man gör upp eld på rätt sätt.

Senare på fredagskvällen hade vi lägerbål runt en öppen eld där alla patruller var samlade. Vi hade märkesutdelning och så sjöng vi några sånger. Efter det var det läggdags.

På lördagsmorgonen och förmiddagen var det dags för den traditionella äventyrsleken mellan patrullerna. Vi blev uppdelade i nya

Esse stigfinnare avslutade terminen med en hajk vid Nådjärv.

patruller, fick instruktioner om hur leken gick till och sen var det bara att springa iväg ut i skogen.

Man skulle hitta olika kontroller som var utplacerade på olika ställen i Nådjärv och dessutom fick ingen annan patrull se ens egen patrull, för man hade en nummerlapp på sig, och man skulle inte visa den åt någon annan patrull. Men i sin tur skulle man försöka få syn på andra

patrullers nummerlapp, det gav nämligen extra poäng. Hela leken var lite av en spionagelek på samma gång som det var en orienteringslek.

När alla patruller hade kommit tillbaks från skogen var det dags att göra lunch. Varje patrull hade sin egen meny och man åt i den takt maten blev klar. Efter maten hade vi en kort, sista samling och sen gick vi tillsammans tillbaks till bilarna

och körde hem.

Det blev en lyckad hajk, inga större missöden och dessutom hade vi otroligt tur med vädret.

Stigfinnarna,
Esse avdelning.

(Karolina Österberg & Jenny Pettersson har skrivit artikeln; Jenny har också tagit bilderna.)

Sommartalko 6.6

En liten talkoinsats till skulle vårt lägerområde behöva. Måndagen den 6 juni kl 18.00 ställer vi i ordning det sista inför sommarsåsongen. Bland annat samlingsboden, köket och matsalen samt gamla bastun behöver städas och ställas i ordning. Även en del arbeten på utsidan finns.

Dessutom sitter hon i församlingens musikråd.

På fritiden sysslar hon gärna med sång. Hon har sjungit i olika körer allt sedan lågstadiet då hon var med i Vörå församlings barnkör Notdragarna. Under högstadietiden sjöng hon i Evangeliska Ungas kör Evangelicum. Hon har med viss oregelbundenhet även sjungit i Oikoumene i Vasa. Hon var också några övningar med Way Up-kören i Oravais, men när övningarna kolliderade med hennes sekreterarstudier fick det lov att vara. Hon tycker egentligen det är trist att öva, men tycker om att uppträda.

Startar den 6 juni

Måndagen den 6 juni kommer hon att inleda det nya jobbet. Att hon inte startar genast har att göra med att det inte finns någon som har tid att handleda henne tidigare. SBFU:s ordförande Åsa Kackur är lärare, så efter att skolorna tagit sommarlov kommer hon att leda Caroline in i hennes nya uppgifter på kansliet.

Inkörsperioden kommer säkerligen också att innefatta en del lägerbesök.

Om SBFU vet hon egentligen inte så mycket, så det blir mycket ny information att ta in. Ett par Humlefestivaler har hon besökt, utan att vara riktigt medveten om att det var

SBFU som var arrangör.

Medveten om ekonomin

När jag ber henne beskriva sig själv, väljer hon ordet "försiktig" men kan inte bestämma sig för om hon ska kalla det en bra eller dålig egenskap.

– Om jag bara vet vad jag ska göra, är jag inte rädd att ta i och arbeta. Och jag tycker om papper.

Av vad som sades på arbetsintervjun förstod hon att hon förväntas finnas tillgänglig på kansliet en bestämd dag i veckan. Utöver det hoppas hon kunna sköta en del av arbetet hemifrån. Med dagens moderna teknik är man inte längre lika bunden av en viss plats.

– Jag har svårt att ännu i det här skedet säga vad jag tror jag kan bidra med till SBFU, när jag inte ännu vet exakt vilka "måste"-uppgifterna är och vad man kan ta initiativ till själv.

Hon är i alla fall medveten om att den ekonomiska situationen inom ungdomsförbundet inte är den bästa.

– Kanske en aktivare information till dem som är understödande medlemmar skulle göra att det för dem känns ännu mera motiverande att stöda, funderar hon.

PETER SJÖBLOM

Den 19 juni, i samband med Kristendomskolans avslutning på Humle, kommer Caroline att officiellt välkomnas som SBFU:s ungdomssekreterare.

Kom på dagsverke på Hummelholmen!

För alla er som tycker att vår- och hösttälko inte tillfredsställer talkoviljan tillräckligt ordnas varje tisdag under lägerveckorna dagsverksdagar (14.6, 28.6, 5.7, 12.7, 19.7). Kom ut och tvätta fönster, måla, hugg ved, röj sly m.m. Husfar instruerar och köket bjuder på mat.

Ny Generation utmanar unga att komma tillsammans och be

Ny generation vill aktivt arbeta för att föra ut evangeliet till skolorna, göra budskapet tillgängligt för de unga och verkar under mottot "Min skola, mitt ansvar."

Man arbetar också aktivt mot droger och rasism. Genom att ge material, idéer och ordna konferenser vill Ny Generation utrusta och backa upp ungdomar runt om på skolorna.

Jakob Wikström, verksamhetsledare för Ny Generation i Svenskfinland, säger att man vill utmana de unga att komma tillsammans och be för en förändring på skolorna.

– Utan alla de som frimodigt och uthålligt ber skulle vi inte kunna göra något, menar han. Det är också svårt att som utomstående få komma in på skolorna och ordna saker. Det är genom de elever som redan går där som det måste ske.

När Ny Generation kom till Finland var det en lång förberedelseprocess. Wikström berättar att han tillsammans med flera andra upplevde att det fanns ett vakuum när det gällde att nå ut till ungdomskulturen i Svenskfinland. Det fanns en visshet om att detta var viktigt och man beslöt att köra igång ett arbete här.

Ny Generation är ingen ungdomsförsamling, utan vill vara församlingarnas förlängda arm och skördetröska på skolorna. Wikström poängterar hur viktigt det är att varje medlem är aktiv i sin egen församling.

– Det är tråkigt att det blivit missförstånd för vi behöver verkligen stöd från de lokala församlingarna.

När man går hem från skolan, där slutar också Ny Genera-

Jakob Wikström är verksamhetsledare för Ny Generation i Svenskfinland.

FOTO: MATTIAS KALLMAN

tion.

– Vi är också beroende av att det lokala ungdomsarbetet fungerar. Om det finns liv i ungdomsarbetet speglas det i skolorna. Om inte ungdomarna är i funktion så är inte heller Ny Generation det.

Ny Generation i Svenskfinland bedriver ingen yttre mission, men har en internationell förening som startar upp grupper i andra länder. I höstas ordnades en internationell Ny Generation-konferens i Göteborg som gick under namnet Nordic-04. Drygt 5000 ungdomar samlades för att få undervisning, lovsång och höra vittnesbörd från andra grupper.

Ny Generation-grupper har bl.a. delat ut biblar, hållit morgonsamlingar, gjort filmer med vittnesbörd och bakat bullar

med bibeltexter på.

Grundpelaren för hela verksamheten är bön. Om det inte låg uthållig bön bakom skulle man inte kunna nå ut till ungdomarna idag.

– Vi är alltid i behov av förbön, speciellt från de äldre. Om det inte fanns äldre människor som stöttade oss skulle vi inte kunna ha någon fungerande verksamhet, avslutar Wikström.

Maria Byggmästar, Mattias Kallman

□ Ny generation är en fristående ekumenisk elev- och studentorganisation som startades i Norge 1996 av Stephan Christiansen.

□ Ca 13 000 medlemmar i de nordiska länderna

□ Ny generation finns också på finskt håll som Uusi Sukupolvi.

□ Ny generation finns också i bl.a. Ryssland, Tyskland, Estland, Storbritannien och på Island.

□ www.nygeneration.org

Vappenfest med mångfald på Humle

FOTO: SARA MIKANDER

En av lekarna på vappenfesten gick ut på att man skulle lita på sina vänner och lagkamrater så mycket att man vågade kasta sig i deras famn.

Det blev lekfullt när ett tjugotal ungdomar samlades på Humle för att fira Vappen tillsammans, och trots att det var en aning kyligt i luften så tror jag ingen hann med att frysa. Det började med ett meddelande om att det fanns en regel för att man skulle få vara med på festen: man skulle fixa sin egen festhatt. En variation av hattar fanns det verkligen, några stora och några små, några omsorgsfullt gjorda och några slarvigt gjorda.

Innan grillningen kunde börja skulle det lekas lekar. Först ut var det man kallar "billig fylla". Man sticker en pinne i marken och sen skall man snurra ett antal varv runt den för att slutligen springa tillbaka till sitt lag och skicka iväg nästa. Det lag som först har gått laget runt har vunnit stafetten.

Det är verkligen inte lätt att hållas på benen och inte heller att låta bli att skratta hysteriskt. Några verkade knappt bli snurriga och andra ramlade omkull efter tre eller fyra varv.

Efter det var det en samarbetsövning där det gällde att verkligen lita på sina vänner. Vi ställde oss på en rad parvis mitt emot varandra, och sedan kastade sig en efter en i armarna på oss andra och vi skulle med gemensam kraftanstängning föra personen till slutet av raden. Det fanns många tveksamma och förskräckta minner men de flesta vågade i alla fall prova.

Sen blev det äntligen dags för grillning. Man kunde fritt skapa sina egna grillspett med korv, äppel, bröd, köttbul-

För att få delta i vappenfesten på Humle krävdes att man skulle tillverka sin egen festhatt. Här några stilprov, fr v Heidi Lund, Jenna Lund, Emmi Lund och Emma Lillvik.

lar, lök osv. Favoriten för nästan alla var nog brödbitar i grillmarinad.

Efter att vi ätit oss mätta förflyttade vi oss inomhus där det var dags för tävlingar och knytkalas.

Det var bibeljeopardy, dans- och karaoketävling.

Sedan följde en andakt av det annorlunda slaget. För en gångs skull fick man faktiskt prata och skratta under andakten. Den var uppdelad i fyra stationer: en där man skulle krama minst två personer, en där man skulle skriva upp det som gör en glad, en där det var dags att ha sönder ballonger så mycket man hann

och slutligen en station med ett bord fyllt av godsaker som alla deltagare bidrog till med bullar, chokladkaka, godis, kokosbollar, chips osv.

Till slut var det dags för den kanske minst roliga delen: att städa. Men efter en sådan här rolig fest så känns inte ens det tråkigt! Och småningom började bil efter bil att rulla iväg hemåt.

I spetsen för hela festen stod ungdomsledarna Sara Mikander och Micki Ahlskog. Deltog gjorde också Sybill och Mirjam från Schweiz

Maria Byggmästar

FOTO: SARA MIKANDER

Sommaren 2005 på HUMLE

JUNI

8-12.6
Konferens i Borgå

13-19.6
Kristendoms- och Bibelskola

28.6-1.7
Barnläger, 7-10 år

JULI

4-8.7
Scoutläger (arr. stigfinnarna)

11-15.7
Äventyrläger, 11-13 år

16.7
Ungdomssamling

18-20.7
Någons dotter (arr. SBFK)

30.7
De äldre ungdomarnas dag

31.7
De äldres dag

AUGUSTI

2-7.8
Fjällvandring med B. Ahlskog

10.8
Allsång på Humle

12-14.8
Humlefestival

19-20.8
Missionärsamling

SEPTEMBER

24.9
Hösttalko

DESSUTOM

• Fredagsbastu
• Humlecafé (se annonsering)

www.baptist.fi/sbfu

Baptister styr kosan mot Birmingham i juli

Mst har ställt några frågor till Sara Mikander, en av ledarna för den grupp som ska åka på Baptisternas Världssallians 100-årskongress i Birmingham 27-31 juli. De allra flesta av deltagarna kommer från Österbotten och en stor del är ungdomar.

Sara Mikander, ungdomsledare i Jakobstad, är en av ledarna för resan till England.

Hur många är ni i gruppen som åker till Birmingham?

– Vi är sammanlagt 45 personer som åker till Birmingham, samt några som kommer på egen hand och inte deltar i gruppresan. Ungdomarna utgör en stor del av gruppen. Sammanlagt 20 ungdomar kommer med, en del med föräldrar, en del utan. Största delen av deltagarna kommer från Österbotten (Jakobstad, Forsby, Vörå, Purmo, Oravais, Solf) men vi har även fyra deltagare från Esbo och Helsingfors. Caj-Ola Höglund, Hans-Erik Jansson och jag har fungerat som

planeringsgrupp och är även gruppleddare under resan som går via London.

Varför åker man? Är det för att träffa andra baptister? Är det semester?

– Jag tror att de flesta som kommer med tar det som en kombination av semester och konferensupplevelse där man får träffa baptister från hela världen. I London får man vara hur mycket turist man vill. Vi kommer antagligen att gå på en musikal tillsammans och möjligen på middag, men annars är programmet fritt. Vi kommer dock att göra upp ett London-program för de ungdomar som vill turista tillsammans.

– Jag var själv med på en BWA ungdomskonferens i Glasgow, Skottland, 1988. Då åkte en stor grupp ungdomar från Jakobstad med Interrail till England och Skottland. En sak jag bär med mig från den resan är den enorma känslan när paraden med representanter från alla länder tågade in. Insikten om att det finns baptister i alla världen hörn. Plötsligt blev man del av något större. Man var inte i minoritet längre och det gjorde gott åt självkänslan både som kristen och baptist. Sedan var de personliga mötena i mindre grupper, med personer från andra länder, spännande och roliga.

Rick Warren medverkar i konferensen.

Trängsel på hotellen i Birmingham

Har ni fått plats på samma hotell i Birmingham eller måste ni dela på gruppen?

– Trots att vi bokade hotell i november var det svårt att få plats. Vi var tvungna att dela på gruppen och boka två olika hotell. Inget av hotellen är intill konferensplatsen men från det ena kan man bra promenera om man känner sig hurtig. Vi har inte diskuterat hur vi gör i Birmingham, men jag kan tänka mig att det är rätt omöjligt, och inte ens önskvärt, att hålla ihop en grupp på 45 personer, så jag antar att man följs åt i mindre grupper och bestämmer sitt eget program.

Chartrad buss i England

När åker ni från Birmingham, på söndag eller måndag?

– Vi åker från Birmingham på måndag för att hinna var med på avslutningsmötet på söndag. Det skulle kännas en aningen snopet att missa avslutningen om man en gång tagit sig till Birmingham. När vi åker hem tar bussen oss direkt från Birmingham till Stanstead flygfält. Vi har en egen beställd buss som sköter våra transporter i England mellan flygfältet, London och Birmingham.

Hur är det med språkkunskaperna?

– Vi har faktiskt inte alls diskuterat språkkunskaperna, men jag antar att folk klarar sig rätt bra på engelska. I annat fall måste man anmäla sig så vi kan försöka fixa något. Jag känner inte heller till andra grupper härifrån som är på väg till Birmingham, bara enskilda personer.

Middag med Jimmy Carter

Tänker ni delta i den där lunchen där Jimmy Carter ska tala?

– Vi har fått en del anmälningar om folk som skulle vara intresserade av middagen med Jimmy Carter så vi kommer att anmäla en liten grupp. Caj-Ola sköter om det.

Ska ni "uppträda" på något sätt i Birmingham?

– Jag har hört något om att det blir en parad med representanter från alla deltagarländer men jag känner inte till något desto mera om saken. Annars har vi inte planerat synliggöra oss på något speciellt sätt i konferensen. Vi lutar på vår personliga charm och karisma. :)

Jimmy Carter ska hålla lunchtal.

S-G Liljeström

Rafael Edström var med på kongress redan för 50 år sedan

Pastor Rafael Edström har varit med länge i alla möjliga baptist-sammanhang. Men den 78-årige baptistpastorn hänger med än och är en av dem som kommer att åka till BWA:s kongress i Birmingham i juli. Här delar Rafael med sig några minnesbilder, både historiska och personliga

Baptisternas Världssallians bildades i London år 1905. Under andra världskriget låg en hel del av verksamheten nere. Första världskongressen efter kriget anordnades år 1947 i Köpenhamn. BWA:s 50-årsjubileum gick av stapeln i London 1955.

– En stor representation härifrån landet reste dit. Många av deltagarna – hela fjorton personer – kom från Vasa. En del från det finska baptistsamfundet var också med. Officiella representanter var Alwar Sundell och Mikko Kolomainen, som framförde hälsningarna från Finland. På den här tiden fanns det ännu inga flaggparader som man har i dag. Sverige representerades av missionsstyrelsens ordförande Ruben Svedberg.

Lång resa till London

– Det var Lea Jansson på Österbottens Resebyrå som ordnade resan till London. Lea hade innan hon i början av 50-talet flyttade till resebyrån under en lång tid arbetat på Facklans Förlag, det förlag som startades av baptisterna 1945 i Jakobstad, närmare bestämt i det Narska garaget i huset bredvid Betania på Alholmsgatan. Ivar Nars var en av grundarna och han var direktör för förlaget. Lea för sedermera till USA där hon gifte sig och stannade kvar.

– Resan mot London startade från Helsingfors med Baltika, en rysk båt som finarna levererat som krigsskadestånd. Båten hade ändrats om till passagerarfartyg. Båtresan gick till Köpenhamn, varifrån vi sedan fortsatte med buss via Tyskland, Holland och Belgien till Dover i England. På hemvägen för vi från Dover till Calais i Frankrike, via Luxemburg och sedan genom Tyskland och Danmark till Köpenhamn. Sen var det igen samma sjöresa med Baltika tillbaka till Helsingfors. Den allra sista vägsträckan hem till Österbotten tillryggalades med tåg.

Meny: metvurst och Coca Cola

– Det var svårt att resa på den här tiden. Det fanns restriktioner då det gällde valuta, med en skild resevaluta som var dyrare än den vanliga växlingskursen. Vi pastorer från Finland fick en liten ersättning från BWA som på den tiden hade pengar. Bidraget räckte till en något begagnad kostym i London och en Philips rakapparat.

– Jag hade köpt en medvurstkorv, en hel stång, som jag tog med mig på resan. Frukosten fick jag hos familjen där jag bodde och med lite korv och CocaCola klarade jag av dagen. Nåja, lite annan mat köpte jag förstås också. Det var en varm vecka i London, vacker också för den delen. Solen sken och det regnade inte som det annars så ofta gör i England.

Kongress i Royal Albert Hall

– Kongressen år 1955 hölls i Royal Albert Hall med ca 8 500 deltagare från 60 olika länder. Sen hölls förstås också gudstjänster i olika baptistkyrkor. Ordförande var dr Townly Lord, som var pastor i Bloomsbury Baptist Church i London däremot samlings också hölls. Avslutningssamlingen hölls på Wembley fotbollsstadion med kanske 40 000 människor och där predikade Billy Graham. Martin Luther King medverkade också.

FOTO: STEN-GÖRAN LILJESTRÖM

Rafael Edström är på väg till BWA-kongressen i Birmingham i juli. Han är ingen första resans gosse, utan var med redan för 50 år sedan.

BWA förr och nu

– I den gamla organisationsplanen leddes BWA av en exekutivkommitté som koncentrerades till de största samfunden plus tjänstemännen. BWA var med andra ord toppstyrt på den tiden.

Det var först år 1965 som det ombildades så, att alla samfund som var med i Alliansen blev representerade. Alla samfund skulle ha minst en representant. Till att börja med kallades det fortfarande exekutivkommitté, men sen började man kalla det General Council, ungefär "fullmäktige", som har representanter från varje samfund. General Council samlas en gång i året.

Medlem i General Council i 30 år

– Jag kom med i General Council 1965 som representant för de finlandssvenska baptisterna och var medlem i 30 år, dvs fram till 1995. Fast jag var förstås inte med på alla möten, men det blev i alla fall närmare tio. Själv bekostade jag mina resor. Då jag skulle åka till Toronto 1980 hade jag fått ett bidrag, men då bröt jag benet så jag kunde inte åka. Det viktigaste mötet är vanligtvis mötet året före en världskongress.

– Jag har varit med på fyra kongresser tidigare: ungdomskongressen i Stockholm 1949, världskongressen i London

1955, världskongressen i Stockholm 1975 och världskongressen i Los Angeles 1985. Min upplevelse av kongresserna är att de är mest uppbyggelse. I General Council-möten däremot diskuteras svåra frågor. Till exempel i Stockholm år 1975 behandlades Rwandafrågan. I Uppsala kom den frågan upp igen, då efter massakern 1994.

I Zagreb diskuterades om vi skulle vara med i en internationell fredskommitté. Sydstatsbaptisterna tyckte inte att vi skulle vara med. Jag opponerade mig. Det blev omröstning. De som tyckte att vi skulle vara med fick flest röster.

Representant i General Council nu är Jan Edström, före honom var det Sam Pettersson.

Sydstatsbaptisterna drog sig ur BWA

Sydstatsbaptisterna med sina drygt 16 miljoner medlemmar är inte längre med som samfund i BWA.

– Jag var med i brytningstiden då sydstatsbaptisterna förlorade en del av sin makt i Alliansen till andra samfund. Man kan förstå att de då reagerade negativt. Alfons Sundqvist reagerade på sin tid också på de starka sydstatsbaptisternas inflytande, hur de styrde och ställde. Efter kriget var situationen en helt annan. U-länderna hade vuxit till sig och fick då större inflytande.

På 1940-talet grundade sydstatsbaptisterna det teologiska seminariet i Rüschnikon i Schweiz. Det var de som tillsatte professorer. Spänningar mellan dem och de tyska teologerna ledde till att de småningom drog tillbaka sitt stöd för seminariet. Det ledde till att det avvecklades och såldes på 90-talet. Efter drygt 40 år i Schweiz flyttade seminariet sedan till Prag i Tjeckien.

– Det ska bli intressant att se hur utvecklingen blir framöver, säger Rafael Edström.

STEN-GÖRAN LILJESTRÖM

BWA-kongressen i London 1955 hölls Royal Albert Hall.

Krönikan

Sommar är vänskapens tid

Mai-Britt Vehkaoja

När det blir sommar minskar också verksamheten i våra kyrkor och bönhus. Den som är van att regelbundet delta i någon församlingsverksamhet upplever kanske ensamhet när terminen tar slut och det regelbundna mötet med andra upphör. Då kan det vara svårt att själv ta initiativ till kontakt. Men en gammal sanning är att om man själv är en vän, tar kontakt och intresserar sig för andra, får man också vänner. Vänskapsrelationer är en gåva. Den som fått del av denna gåva kan skatta sig lycklig. Vi har dock alla erfarenhet av besvikelser i vänskapsrelationer, då vi förväntade oss så mycket och våra förhoppningar slog slint. Vänskapsrelationer är ett komplicerat kapitel, men jag hävdar bestämt att vänner är en rikedom.

God och trofast vänskap står högt i kurs i Bibeln. Det finns många exempel på det. Och visdomsorden om vänskapen är legio, t.ex.

En vän visar alltid kärlek, en broder är till för att hjälpa (Ords. 17:17).

Vännens örfil är ärligt menad, fiendens kyssar vill bedra (Ords. 27:6).

I Jesus Syraks vishet i Apokryferna är vänskap faktiskt ett av favoritämnen! I kapitel 6 sägs t.ex.

En trogen vän är ett omtäligt värde, en tillgång som inte kan vägas på väg (v.15).

och
Stå på god fot med många, men var förtrolig med en bland tusen (v. 6).

Jesus själv hade sina speciella vänner: Johannes och syskonen Marta, Maria och Lasarus. Han kallade sina lärjungar för vänner. Själv fick han heta publikaners och syndares vän.

Att vara kristen är att kallas till gemenskap och delaktighet, inte till en

”

Vänskap tål varken härskare eller fångvaktare utan grundar sig på respekt, frihet och välvilja.

Robinson Crusoe-tillvaro, ensamhet och isolation. Visst kommer det perioder i våra liv då vi av en eller annan orsak isoleras eller söker ensamheten, men det normala är att den heliga Ande skapar gemenskap och tillhörighet.

Som individer kan vi antingen främja eller förstöra gemenskapen och vänskapen. Vi utmanas att arbeta för gemenskap och vänskap, att värna om varandra och känna ansvar. En vän är den som framkallar det bästa hos oss, det är vänskapens etiska sida.

Hur vårdar man vänskap? Får jag komma med några förslag?

Det första är att uppskatta varandra som man är. Det finns ingen vänskap utan val, men poängen är att det inte är jag som väljer, utan jag blir vald. Vänskap tål varken härskare eller fångvaktare utan grundar sig på respekt, frihet och välvilja.

För det andra, i en vänskapsrelation kan man inte säga en sak och göra en annan. Grundläggande för öppenhet och lojalitet är att man uppriktigt kan glädja sig över att det går bra för den andra och att tala om det på ett bra sätt. Ord av vänlighet och hjärtlighet

är lättare att uttrycka för en del än för andra. En del vill gärna ha en kram, andra klarar inte av det. En handskänning eller en varm blick kan faktiskt förmedla lika mycket omsorg som en stor kram. En vän kan alltså förstå och se saker och ting med utgångspunkt från den andres intressen och behov. När en vän ger sitt omdöme, ett råd, kan det hjälpa oss att bli mer hela och sanna. Någon har kallat denna växelverkan för ”ömsesidighetens nåd”.

För det tredje, lär dig att dela livets olika skeden. Att känna till och veta är en av vänskapens hörnstenar. Men det kan ta tid. För att bli verkligen bekant med någon måste man kunna reducera sina egna behov, begränsa dem och ge utrymme åt den andra. Kommunikation är inte det lättaste därför att vi så lätt missförstår och gör och feltolkningar.

För det fjärde, gör saker tillsammans. Kanske är det gemensamma intressen som fört ihop er eller så kan du försöka få med den andra i något du upplever meningsfullt. Att göra en promenad, gå på konsert eller tillsammans besöka någon kan vara en fin upplevelse som man inte kommer sig för att göra av sig själv. Varför inte be och läsa Guds ord tillsammans, samtala om andliga ting. Om ärlighet och uppriktighet är ledtråd för vänskapen tror jag att gemensam bön och bibelstudium förstärker vänskapen. Min erfarenhet säger dock att karlar tycks behöva handling för att kunna umgås!

Idealet är att vara vän med alla, men vi vet ju att av olika orsaker sker det ett urval. Vi skall tacka Gud för vänskapsrelationer. Låt oss ta lärdom av naturen, nytt liv föds och nya frukter utvecklas under sommartiden. Låt oss vårda vänskapsrelationerna och skapa nya under sommarmånaderna! Lycka till!

Naddes pärlor

Albert Schweitzer

Anders "Nadde" Blomberg gör reflektioner kring litteratur och musik.

Jag har i min bokhylla samlat på mig några böcker om och av Albert Schweitzer. Jag har länge vetat att denne man gjort och varit något stort under förra århundradet, men det har inte blivit av att läsa honom förrän nu. Jag måste säga att det är ett otroligt intressant liv man möter i sitt läsande av Schweitzer.

Albert Schweitzer föddes på gränsen mellan två länder – Frankrike och Tyskland. Han kände sig så enig med båda dessa länder att han skrev sina arbeten både på tyska och franska. Han växte upp i staden Gunsbach i Elsass. Tjugofyra år gammal, 1899, blev han filosofiedoktor på ett arbete om Kant. Han fick då befattning som präst i St. Nicolai kyrka i Strassbourg. Följande år, vid tjugofem års ålder, doktorerade han i teologi på logoslåran i Johannesevangeliet. Vid tjugosju års ålder blev han professor i teologi vid universitetet i Strassbourg.

Vid sidan om detta var hans stora passion musik och han studerade även musik för orgelmästaren Charles Widor i Paris. Vid denna tid skrev han sina kända och omfattande verk om Jesu liv och verket om Johann Sebastian Bach.

Men hans liv skulle förändras. En dag då han sitter på teologiska seminariet hittar han ett litet häfte från parismissionen. Där läser han en artikel om behovet av arbetare i Gabon. Han återgår lugnt till sitt arbete men hade bestämt sig för att bli läkarmissionär i Gabon. 1905, trettio år gammal, börjar han studera medicin för att bli läkare. 1911 tar han sin medicinska examen. 1912 gifter han sig och 1913 blir han doktor i medicin. Samma år åker han för första gången till Lam-

barene i Gabon i Afrika som kom att bli den plats där han grundar sitt sjukhus och där han utför sin livsgärning. 1928, efter att ha byggt upp sjukhuset i Lambarene och jobbat där två långa perioder bygger han sitt hem i Gunsbach. Hemmet blir hans fasta punkt i tillvaron och rekreationsplats för sköterskor och medhjälpare på Lambarene då de kommer hem till Europa.

När han byggde sitt hem så samlade han in lika mycket pengar för sjukhuset som hemmet kostade. Han gav otaliga föreläsningar på olika universitet runtom i hela Europa och även i USA och samlade in pengar på det sättet. Han gav också konserter där han framförde Bachmusik som han ansågs som en av de främsta uttolkarna av.

Han fick också motta otaliga utnämningar till hedersdoktor från olika universitet i hela Europa. 1953 fick han Nobels fredspris. Han skrev också flera böcker och lämnade efter sig många kända tankar och ordspråk. "Man skall värda livet" är kanske det mest kända, eftersom det var något av hans livsmått. Men filosofiedoktorn sa också: "Att åstadkomma en personlig förbindelse med Gud för längre än alla filosofiska system."

1965 slutar Albert Schweitzer sitt liv, 90 år gammal, och därmed blev vår värld en av 1900-talets stora personligheter fattigare.

Anders "Nadde" Blomberg

Vad är Baptisternas Världsallians?

I nr 3 av Missionsstandaret fanns en artikel med rubriken "Baptister tillsammans i Kristus 1905-2005". Här kommer vi med lite ytterligare information som är hämtad från BWA:s webbsida.

Baptisternas Världsallians är en gemenskap av 211 baptistsamfund med ett medlemsantal av mer än 32 miljoner döpta troende. Dessa representerar ungefär 80 miljoner baptister runtom i världen. BWA förenar baptister över hela världen, leder evangelisationen, hjälper människor i nöd och försvarar mänskliga rättigheter.

Hur är BWA organiserat?

▼ BWA har en ordförande och sexton vice ordförande som representerar dess arbete på varje kontinent. Till BWA:s personal hör också en generalsekreterare och direktorer för olika avdelningar. Det finns sex regionala sammanslutningar inom BWA.

Vad gör BWA?

1. *Förenar baptister över hela världen*
"En Herre, en tro, ett dop". Den bibliska sanningen om enhet i Kristi kropp kommer till uttryck i de globala möten som BWA anordnar, vare sig det gäller ett årligt möte för ledarna eller en kongress med tusentals baptister.

Första söndagen i februari varje år firas Baptisternas Världsallians' dag.

Världskongress: En baptistisk världskongress hålls vart femte år. England är konferensplats för Världskongressen år 2005 som markerar BWA:s 100-årsjubileum.

2. Leder evangelisationen

Evangelisation ligger BWA varmt om hjärtat och motiverar baptister att evangelisera. Evangelisationsmöten, konferenser, team och resurser är alla delar av detta arbete, då vi söker att proklamera och demonstrera de goda nyheterna i Jesus Kristus.

3. *Försvaret mänskliga rättigheter*
Ända sedan den baptistiska tron fick sin början på 1600-talet, då baptisterna förföljdes för sin förståelse av tron, har den religiösa friheten varit en kärnfråga för det den baptistiska tron och det baptistiska vittnesbördet. När den rättigheten förvägras någon eller ligger i vägskalet någonstans, arbetar BWA tillsammans med regeringar och andra myndigheter för baptisters räkning och för andra som förtrycks. BWA har deklarerat de första tio åren av detta årtusende som "Decenniet av rasistisk orättvisa". Baptistförsamlingar över hela världen har förenat sig kring detta.

4. *Hjälper människor i nöd*
Genom Baptist World Aid (BWAid), BWA:s hjälporganisation och arm för utveckling, delar baptister runtom i världen med sig av medel som går direkt till de hjälpbehövande.

5. *Nationellt ledarskap*
Genom alla slags erfarenheter av ledarskapsträning runtom i världen tjänar BWA genom att arbeta med nationella ledare för att fördjupa deras inflytande för Kristus i deras egna länder.

Baptistungdomarnas världsböndag firas den andra söndagen i juni. En dynamisk ungdoms-/studentkonferens drar tusentals unga människor vart femte år. Leipzig i Tyskland är platsen för nästa konferens som hålls år 2008.

Historia

Den förste ordföranden var John Clifford från England. Den förste generalsekreteraren var James Henry Rushbrooke. År 1940 flyttade BWA sitt kontor från London till Washington, D.C. på grund av andra världskriget. Den 24 november 1985 hölls invigningsgudstjänsten för den nya byggnaden i McLean, Virginia, där BWA var inhytt. I april 2000 flyttade BWA till sina nuvarande utrymmen på 405 N. Washington Street, Falls Church, Virginia 22046, USA.

BWA-ledare

En ny ordförande för BWA väljs vid varje kongress och generalsekreterare antingen väljs eller omväljs vid varje kongress.

Ordförande: Nuvarande ordförande är Billy Jang Hwan Kim från Korea. Han valdes till ordförande vid den 18:e baptistiska världskongressen i Melbourne, Australien, i januari 2000. Kim är pastor för församlingen Central Baptist Church i Suwon, Korea. Hans församling har 15 000 medlemmar.

Generalsekreterare sedan 1988 är Denton Lotz från USA. Som en internationell talare och författare är Lotz känd för sitt arbete som en missiolog som ser på det sammanhang som människor lever i för att kunna bedöma hur man bäst kan förmedla dem evangeliet om Jesus Kristus. Han har etablerat goda relationer med China Christian Council efter att ha redigerat en bok om församlingen i Kina.

[källa: www.bwanet.org]

En sann vän

Jag tror att Gud sänder vänner i vår väg. De är gåvor från honom. Hur vet du om du har en sann vän? En sann vän står vid din sida, stöder och uppmuntrar dig.

Jag tänker på ett speciellt tillfälle då jag var totalt utarbetad. Jag började känna stressen av att ha alltför mycket att göra och inte tillräckligt med tid för att göra det som behövde göras. Gud visste vad jag behövde och han sände en av mina kära vänner för att uppmuntra mig.

Vi satt i min bil vid infarten till vårt hus och hon lyssnade på mina bekymmer. Sen började hon ge mig ord av uppmuntran från Ordet. Hon släppte mig inte ur bilen förrän jag lyssnat på vad hon hade att säga. Hon tillät inte att jag var irriterad eller klagade. I stället förde hon in balans i mitt liv genom att föda min själ – mitt sinne, vilja och känslor, något jag verkligen behövde hjälp med – med positiva saker från Bibeln. Hon gjorde precis det som var rätt, därför att Guds Ord är en stabiliserande kraft som ger balans åt allting i våra liv.

Vår Herre var känd för att inte ha vänner men för att vara en vän. Han är en vän som är närmare än en bror (Ords. 18:24). Han är den som finns med oss i livets alla erfarenheter. Han styrker oss då vi är trötta, han gläds med oss då vi är lyckliga, han tröstar och uppmuntrar oss då besvikelserna kommer.

Jesus är din Frälsare, men han längtar efter att vara din vän också. Tala med honom varje dag och förvänta dig att han talar livets ord till dig och tröstar dig, att han ger styrka och stabilitet genom sitt Ord.

Lindsay Roberts

Copyright: Oral Roberts Evangelistic Association, Inc. Publiceras här med vederbörligt tillstånd.

Många människor söker ett lyssnande öra. De finner det inte bland kristna, därför att dessa kristna talar då de borde lyssna. Men den som inte längre kan lyssna till sin broder kommer snart inte heller att lyssna till Gud. Han kommer inte att göra någonting annat än pladdra i Guds närvaro också. Detta är början till det andliga livets död, till slut kommer inget annat att finnas kvar än andligt tjatter och prästerlig nedlåtenhet som uttrycks i fromma ord... som egentligen aldrig talar till andra.

Dietrich Bonhoeffer (1906-45)

Vart tog väckelsemötet vägen?

Tiderna förändras och därmed också sätten att förhålla sig till kristen tro, hur man blir en kristen osv. För någon tid sedan kom frågeställningar av det här slaget upp i tidningens redaktionsråd och någon ställde frågan "Vart tog väckelsemötet vägen?". Mst har samtalat med Arne Herberts, nestorn inom pingströrelsen i Österbotten för att se vilka synpunkter han har i ämnet. Vi låter Arne berätta vidare.

Hör en gången tid till

– Väckelsemötet hör en gången tid till i Svenskfinland, konstaterar Arne. Nu är det för närgånget att tala om frälst och ofrälst. Under min uppväxttid och predikanttid var det allmänna uttryck i väckelsemötena och de så kallade ofrälsta fann sig i detta då. Senare fick vi uttrycket "du som inte är kristen". Jag undrar hur det kom sig att de som inte var frälsta ville komma till våra möten. De visste ju att de hörde till en kategori som vi försökte omvända.

– Jag måste då vi diskuterar detta bygga på min egen erfarenhet från min förstatid som evangelist. Så långt jag kan minnas tillbaka var det flera väckelsemöten per vecka. Mötena annonserades i dagstidningarna som väckelsemöten och de hade en väckelsekaraktär från början till slut. De inleddes ofta med en rätt taktfast, unison sång, t.ex. "Härligt nu skalla frälsningens bud, syndare kallar Herren vår Gud".

Kvällsmötena utan konkurrens förr

– I min barndom var det alltid folk med på kvällsmötena. Folk hade ju ingenting annat att göra, mötena var den enda programpunkten i byn. Då jag var ung fanns ännu inte ens radio i alla hem, och förstas ingen tv. Ibland kunde man i mötesannonser läsa att det skulle bjudas på dragspelsmusik. Det drog, för det var inte så vanligt med dragspel i mötena då. Så anledningen till att folk gick på möten var inte bara Gudslängtan, utan strängt taget att de inte hade någonting annat att göra. Men framför allt var väckelsens ande utgjuten, Guds helighet förnams i bönehusen.

Det var viktigt med församlingarnas strängband förr. Vart tog de vägen?

– Till strängbandens repertoar hörde alltid väckelsesånger, som var både gripande och glada. Vanliga instrument var gitarrer och fioler, och som sagt ibland dragspel. Man lärde varandra att spela. Det hörde nästan till den frikyrkliga allmänbildningen att kunna spela enkla ackord på gitarr. När strängbandet sjöng så visste folk att nu sjunger de för oss. "Innanför eller utanför, var ska du stå en gång" sjöngs ofta och predikanterna sparade inte på krutet, utan predikade om både himmel och helvete.

Jesus Kristus och honom såsom korsfäst

– Det centrala i förkunnelsen var Jesus Kristus och honom som korsfäst, konstaterar Arne. Pastorer talade om Jesu renhet på ett sådant sätt att åhörarna kände sin orenhet.

Man kan kanske dundra på om himmel och helvete utan att det ändras på så mycket.

FOTO: STEN-GÖRAN LILJESTRÖM

Arne Herberts har varit med en tid och har perspektiv på väckelsearbetet. Han menar att televisionen har en stor del i att västerländska kristna förslappats. Han konstaterar också att väckelsen behöver redskap och att det idag saknas verkliga väckelseevangelister.

– Men då man talar om Jesu renhet, då väcker det genklang i hjärtana. I mötena var man inte heller sen att inbjuda folk. Predikanten gick alltid ner för att hälsa på folk – de utomstående – då sångarna gick upp för att sjunga. Man använde uttrycket att han gick ner för att "fiska". För det mesta satt folk kvar i bänkarna tills sångarna hade sjungit färdigt.

När pastorn fick "napp" så bad de för personen ifråga tills det "gick igenom".

– Det bästa var sedan då den som blivit frälst reste sig upp med tårdränkt ansikte och stämde upp "Jubla nu mitt sälla hjärta". Då var det fest i bönehusen. Det fanns en atmosfär som inte finns idag. Det upplevde man från första sången genom hela mötet. Visst fanns det möten då ingenting hände, men då bad man ännu mer. Mötena var mycket målinriktade.

Arv från Frank Mangs-väckelsen

– Vi får inte heller glömma att i de här bygderna vilade någonting av Mangsväckelsen från 1920-talet över hela bygden. Och då talar vi om väckelsemöten av ett sållsamt skådat slag. Folk gick till fots från byarna till Kvevlax missionshus, kväll efter kväll, månad efter månad. Frank Mangs själv menade att väckelsen i Kvevlax var någonting alldeles särskilt. Då frågar man sig: Är det Herren som bestämmer vissa tider för besökelse på olika orter? I Nya testamentet säger Jesus åt Jerusalem: "Du aktade inte på din besökelsestid".

Europa har haft sina besökel-

"Respekten för det heliga bryts ner genom tv. Kristna lyssnar och tar intryck. Utan att man vet om det sker det en avtrubning i ens tankevärld och åsikter. Gränserna då det gäller det heliga suddas ut. Tv är en mästare i att förvandla tidigare brinnande kristna till ljumma kristna. Då behöver man inte heller längre några väckelsemöten."

setider.

– Min personliga tro är att Europa haft sina besökelsestider. Nu när man talar om de jätte-stora väckelserna i öst frågar jag mig om Gud flyttat österut. Det verkar helt klart att vissa orter har sin särskilda besökelsestid. Det är Guds andes oförklarliga fenomen: vinden blåser vart den vill och du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Ibland kan en väckelse slå ned som en bomb, men ofta ska den bedjas fram. Därför är en böneväckelse svaret. Bönemötet behöver en renässans i vår samfund.

Dyr mötesverksamhet hos oss

– Här kämpar vi på utan att se så mycket resultat. Mycket pengar läggs ner på löner och annonser för en verksamhet som inte ger

så mycket synliga resultat. Man kan fråga sig om det helt enkelt skulle vara bättre att hålla upp här och satsa på länder där evangeliet får respons, där man får be för många, många människor. Kanske vore det förståndigt att ställa in en del möten här och i stället satsa på länder där det finns en mogen skörd som inte bärgräsk.

Varför försvann väckelsemötet?

Vi återkommer i vårt samtal till frågan vart väckelsemötet tog vägen.

– Ett genuint väckelsemöte får man söka efter nu. Jag skulle kunna åka ganska långt för att få vara med om ett möte som har en 30-talsstil. Min syn är att väckelsemötet försvann så småningom på grund av förändringarna i samhället och det välstånd som kom efter kriget. Under krigets dagar fanns det nöd i alla byar och i alla hem, men när faran var över kom välståndet så småningom in i bilden.

TV en bov

– Sen tror jag nog att TV är en bov i dramat också, särskilt för närvarande. Nu serveras det i radio och tv många gudstjänster så man behöver inte gå till kyrkan. Det ska vi vara tacksamma för, för det finns många sjuka eller avsidestagna som inte kan gå till kyrkan.

Men då man tänker på allt det negativa som tv sänder så påverkas man av det vare sig man vill det eller inte. Det bryter ner både etik och moral. Detta är fallet särskilt i Sverige, men också här

i landet.

– Respekten för det heliga bryts ner genom tv. Kristna lyssnar och tar intryck. Utan att man vet om det sker det en avtrubning i ens tankevärld och åsikter. Gränserna då det gäller det heliga suddas ut. Tv är en mästare i att förvandla tidigare brinnande kristna till ljumma kristna. Då behöver man inte heller längre några väckelsemöten. Nu har vi fått tv som underhållare – med program från morgon till kväll – i stället för väckelsemötet. Detta kan sägas också om veckopressen. Tidigare fanns religiösa tidningar från Sverige i kristna hem. Nu intar den kolorerade veckopressen deras plats.

Kan väckelsemötet återupplivas?

Dagens behov i Svenskfinland är att Gud skulle kalla verkliga redskap.

– Församlingen har sin uppgift om den fungerar, vilket den ofta inte gör för närvarande. Vi kommer inte ifråga att stora väckelser över världen alltid har haft ett redskap. I Kvevlax var det Frank Mangs som på sin tid var redskapet. Redskap är människor som Gud har utrustat på ett speciellt sätt.

– En väckelseevangelist är specialutrustad, han kan inte leva om inte någonting händer och han betalar ett högt pris. Niilo Yli-Vainio var en typisk evangelist. Det är som om en väckelseevangelist skulle ha nycklar som en pastor inte har. Det har jag sett då jag gjort mitt bästa för att predika, men då en besökande evangelist varit den som kunnat "läsa upp" i ett möte. Då blygs man som predikant: varför kunde inte jag? Då måste man vara ödmjuk och inse att Gud har olika uppgifter för oss.

– Vi saknar för närvarande väckelseevangelister. Vi saknar också publik. Mycket ammunition från predikstolarna går åt till att förkunna för de redan gudfruktiga. Min åldersgrupp är ju fullmatad.

– En väckelseevangelist kunde vara svaret. När ser man förresten en predikant nuförtiden gråta över att syndare går förlorade? Det gjorde man ofta i min ungdom. Jag låter svaret gå till mitt eget hjärta.

Nöd och ansvar hos väckelseevangelist

– Nöden och ansvaret är kännemärken för väckelseevangelisten. Nu har vi nästan bannlyst känslorna i våra möten – utom då det gäller att hoppa och dansa inför Herrens ansikte. Nöden för dem som behöver vinnas för Guds rike finns inte. Förr kom lovsången sist i ett möte. Då folk kom till tro i slutet av ett möte, då sjöng man lovsånger. Därför tror jag att sångstilen i början av mötet skulle behöva ha ett yngre frälsningssökande innehåll. Det verkar inte som om det unga släktet skulle ha upplevt det här: att det är viktigt att börja med ett budskap till avgörelse. Sen människan har kommit till tro föds lovsången. "Han lade i min mun en ny sång, en lovsång till vår Gud."

Under 38 år i följd anordnade pingströrelsen sina sommarkonferenser i Vasa.

– Där var kvällsmötena väckelsemöten, det var helt enkelt bara så. Uppbyggelse fick folk

på dagarna, men kvällsmötena skulle vara väckelsemöten. Och på den tiden blev det resultat från konferensmötena som syntes i Sion, där man fick välkomna nya medlemmar.

Den intensiva Jesusförkunnelsen saknas

– En intensiv Jesusförkunnelse framburen i den helige Andes kraft är något jag saknar i dagens situation. Nog är det rätt så tunt i radions morgonandakter också. Den stora liknöjdheten är utbredd. Det var svårt på Noas tid. Som det var då ska det vara vid Jesu andra tillkommelse. För varje dag som gick hörde omgivningen hammarslagen. Noa förberedde sig och en dag var arken färdig. Vi kristna lever med i ett överflöds-samhälle, där vi har det lika bra som de andra och vi tänker inte så mycket på himmelen. Det borde kanske finnas en viss skillnad på oss som sjunger "Jag är en gäst och främling", en skillnad i sättet att leva, att förbereda sig på att flytta.

– Inte är väl allt hopp ute. Man får försöka intala sig att Gud ändå tänker på västerlandet också. Sen frestas man ändå att tänka: Har västerlandet haft sin besökelsestid?

Tacksam för de unga

– Vi får vara tacksamma för de unga som vi har. Inte kan det för dem vara roligt att sitta med 15-20 gamla människor i ett bönehus. Nog unnar man dem deras möjligheter att kunna fara till olika samlingar. Det är bra att de har någonstans att gå.

– Om jag skulle få börja om mitt liv och uppleva den ande som då var rådande, ja, då skulle jag inte ha någonting emot att leva livet i repris. Nu är jag tacksam att jag fick vara med då det andliga klimatet var annorlunda. Nog är det Anden som är det stora, det oförklarliga. En andeutgjutelse är himlens svar för vår väckelsefattiga tid.

– Väckelsemötet försvann ju i och med att syndarna slutade komma med på mötena. Och dragspellet drar inte längre. I alla hem finns massor med cd-skivor. Bakom allt detta goda och allt välstånd måste väl ändå finnas en längtan efter det oförgångliga, det som vårt hopp står till då vi ska lämna det här livet?

– På tal om sådant som försvunnit i våra församlingar skulle vi också kunna fråga oss: "Vart tog söndagsskolan vägen?" Det finns väldigt få söndagsskolor i våra församlingar numera. Söndagsskolorna förr var också präglade av väckelsesynt. Det var ofta fråga om rena bibelundervisningen.

– Men den gamla stilen går inte mera. Man måste ju följa med sin tid, konstaterar Arne Herberts till sist.

STEN-GÖRAN LILJESTRÖM

Har du synpunkter i ämnet?

Arne Herberts efterlyser synpunkter från Missionsstandarets läsare. Det gör vi från redaktionen sida också. Har du kommentarer? Skriv då ett kort inlägg och skicka det till tidningens redaktion, så för vi in det under rubriken "Fritt forum".

Vasconcelos ny direktör för BWA:s evangelisation

Fausto Aguiar de Vasconcelos, äldre pastor i First Baptist Church, Rio de Janeiro, Brasilien, har av Baptisternas Världsalians erbjudits att bli dess nya direktör för Evangelisation och Utbildning och Studier och Forskning under åren 2005-2010. Han efterträder Tony Cupit från Australien som blir pensionär i juli.

"Det gläder mig att kunna berätta att BWA har erbjudit Fausto de Vasconcelos att bli dess nya direktör för Evangelisation och Utbildning", säger Denton Lotz, generalsekreterare för BWA. Erbjudandet föregår vad som väntas bli ett enhälligt godkännande i styrelsen då den möts i Birmingham, England, i samband med 100-årskongressen 26-31 juli. "Jag är överlycklig och entusiastisk att vi fått den förste latinamerikanske styrelsemedlemmen, som kommer att tjäna som medlem i BWA-teamet åren 2005-2010", säger Lotz. (Linda Falimy)

Frikyrklig stiftelse bildas av Åbacka kristliga lägergård i Karis

Den av Finlands svenska baptistmission ägda och upprätthållna Karis kristliga lägergård skall nu bli stiftelse och förvaltas såsom frikyrklighetens gemensamma lägergård främst för frikyrkoungdomen i västra Nyland och Helsingforsregionen. Därmed förverkligas i större skala den vision

som Josef Herrmans hade redan 1969, då han donerade det ca 6 ha stora lägerområdet till Finlands svenska baptistmission rf. Nu överläter baptistmissionen området vederlagsfritt till den nya stiftelsen, som hoppas få tillstånd av Patent- och registerstyrelsen att grunda stiftelsen före utgången av detta år. För den händelse stiftelsens grundande inte godkänns av myndigheten är man beredd att registrera en förening i enlighet med det överlåtelsebeslut baptistmissionen fattat.

Det stiftande mötet utsåg nu en interimstyrelse med Mikael Lidman som ordförande, Kenneth Witick, vice ordförande, och Lisbeth Faldetta, sekreterare. De stiftande medlemmarna är Finlands svenska baptistmission rf, Betelför-samlingen i Karis rf, Karisma farleden rf, Svenska

baptistmissionen i Helsingfors rf och Finlands svenska metodistkyrka. Varje stiftande medlem har en medlem i styrelsen förutom gåvogivaren Finlandssvenska baptistmission rf som har två.

Redan nu har man öppnat ett konto nr 405587-274797 i Aktia bank i Karis. På så sätt har alla vänner av frikyrklig gemenskap möjlighet att glädjas med stiftelsen rent konkret. Så snart de juridiska formaliteterna blir klara, kommer naturligtvis stiftelsen att kunna vidta åtgärder för utvecklande av verksamheten på lägerområdet, tack vare det stora intresset som visats för saken vid ett första möte i Karis hösten 2004 och nu vid det stiftande mötet 27 maj 2005. Erik Liljeström fungerar som ombud för stiftelsen till dess den blir en självständig juridisk person.

Nedanstående studium var ett av de som pastor Daniel Wärnlund, Örebro, höll under Bibelhelgen i Forsby 8-10 april.

Äktenskap och samboende

– Varför skulle man inte bara kunna bo ihop om man har ärliga och djupa känslor för varandra? Äktenskapet är bara en ren formalitet, en "pappersprodukt". Man ska inte lova för mycket. Vi vill älska varandra i frihet.

– Att ingå äktenskap, att gifta sig, är bibliskt. Mitt val av samlevnadsform påverkar också församlingen. Samlevnaden är inte en privatsak. Äktenskapet är inget hinder för samlevnad utan ett skydd.

Daniel Wärnlund från Örebro besökte Forsby i våras. Daniel är gift och har ett barn.

Detta är några uttalanden som jag stött på i möten med människor både i och utanför församlingen. Äktenskapet har varit en viktig förutsättning för vårt samhälle genom sekulerna. Idag upplever dock äktenskapet något av en kris. Att gifta sig är inte längre det självklara alternativet. Nya samlevnadsformer har vuxit fram däribland samboendet, icke-vigd samlevnadsform. Det ökande samboendet märks även inom kristenheten.

Vad säger Bibeln om samlevnaden? Är äktenskap och samboende samma sak ur biblisk synvinkel? Vilken samlevnadsform tar bäst tillvara Guds ord om samlevnaden mellan en man och en kvinna? Jag tycker att detta är en viktig fråga för enskilda kristna, men också för församlingen. Din och min frälsning hänger inte på om vi är gifta eller sambo! Men som Jesu lärjungar bör vi sträva efter att försöka hitta vad Bibeln säger. Vår tro måste få konsekvenser när det gäller våra val! Säger vi att Bibeln är Guds Ord borde det också påverka våra liv.

Äktenskapet

Äktenskapet är den dominerande samlevnadsformen världen över, oberoende av kultur och religion. Bibeln talar om äktenskapet som något skapelsegivet, instiftat av Gud, en gåva till oss, 1 Mos. 18-25. Detta bekräftar Jesus i Mark. 10:6-9: "Men vid skapelsen gjorde Gud dem till man och kvinna. Därför skall en man lämna sin far och sin mor för att leva med sin hustru, och de två skall bli ett. De är inte längre två utan ett. Vad Gud har fogat samman får människan alltså inte skilja åt."

Vad var Guds motiv till att instifta äktenskapet? Vi kan finna tre svar på frågan.

Det första motivet återfinns i 1 Mos. 1:28: "Gud...och sade till dem: 'Var fruktsamma och föroka er, och uppfyll jorden och lägg den under er.'" Det andra motivet i 1 Mos. 2:18: "Och Herren Gud sade: 'Det är inte gott att mannen är ensam. Jag vill göra åt honom en hjälp, en sådan som anstår honom.'" Det tredje motivet i 1 Mos. 2:24: "Därför skall en man överge sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skall bli ett kött."

Utifrån detta kan vi ana Guds syfte med äktenskapet, nämligen: 1) Äktenskapet skall utgöra den relation mellan en

man och en kvinna i vilken barn sätts till världen. Detta säger oss att den sexuella relationen mellan man och kvinna har sin plats i äktenskapet. 2) Äktenskapet skall utgöra en ömsesidig gemenskap, ett stöd för man och hustru. 3) Äktenskapet är tänkt som en livslång överlåtelse som uttrycks i den emotionella, sociala och sexuella föreningen "att bli ett kött". De tre motiven blir tillsammans ett uttryck för Guds omsorg om äktenskapet. Gud ger oss en form i vilken samlevnaden skulle levas och stödjande relationen mellan en man och en kvinna.

1 Mos. 2:24: "därför skall en man överge sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skall bli ett kött" är en central vers när man diskuterar samlevnad och relationer. Utifrån den och mitt sätt att läsa Bibeln finner jag fyra egenskaper som karakteriserar ett äktenskap.

- Det är en man och en kvinna i relation (en man...hans hustru)
- Äktenskapet/relationen har ingåtts i offentlighetens ljus (överger sina föräldrar)
- Överlåtelse (håller sig till sin hustru)
- Djupgående emotionellt, socialt och fysiskt (sexuellt) förhållande (bli ett kött)

En bibliskt förankrad samlevnad, ett äktenskap, uppstår, ur Guds perspektiv, mellan en man och en kvinna, när man lämnar sina föräldrar och håller sig till sin hustru och blir ett kött med henne.

Orden "överge/lämna" och "hålla sig till" hör samman med varandra. Det anger ersättandet av relationen "barn och förälder" med "man och hustru". Det handlar om att hålla sig till sin hustru/man och bli en enhet med honom/henne. I en engelskspråkig Bibel används orden "leaving" (lämna) och "cleaving" (klänga sig fast vid/hålla sig fast vid). Man lämnar sina föräldrar och sedan tänker man hålla fast vid den relationen man

gått in i, inget man släpper. Man ger sig själv, hela sitt liv utan förbehåll till en annan människa. Orden "hålla sig till" kan också betyda "vara sammanlimmad så tätt att limfogen inte syns". I detta sammanhang innebär ordet "kött" att en fysisk (sexuell) emotionell/känslomässig och social enhet uppstår. Det handlar om en total ömsesidig överlåtelse till sin hustru, till sin man. Det är en mer djupgående relation än den som finns mellan barn och föräldrar. Mannen och kvinnan hör ihop totalt eftersom de är skapade till och för varandra.

Utifrån dessa fyra egenskaper och de motiv som vi angett till äktenskapets instiftande kan man skriva en biblisk definition av vad ett äktenskapet är, vilka "pusselbitar" som ingår.

- Äktenskapet är ett heterosexuellt förbund mellan en man och en kvinna, med
- livslång intention, instiftat och förseglat av Gud, föregått av att offentligt
- lämnat sina föräldrar, fullbordat i sexuell förening, med ett ömsesidigt
- stödande och hjälpande och som normalt resulterar i gåvan att ta emot barn.

Samboendet

Utifrån denna bibliska definition av äktenskapet kan vi nu utvärdera samboendet, icke-vigd samlevnad. Det finns inte någon undervisning i Gamla eller Nya testamentet om samboende. Det förekom helt enkelt inte som socialt fenomen, lika lite som nutida kyrkliga visgylor. Förespråkare för samboende anser dock att den definitionen av äktenskapet man finner i Bibeln också uppfylls av samboendet och därför vill de likställa de två. För att se om ett äktenskap och ett samboende kan likställas, skall vi använda den bibliska definitionen tillsammans med ett exempel av teologen John Stott.

"Om en man och en kvinna finner sig strandsatta på en öde ö kan de utan tvivel ingå ett giltigt äktenskap inför Gud, även om alla yttre tillbehör i ett traditionellt bröllop inte är tillgängliga för dem. För det som konstituerar ett äktenskap inför Gud är varken ett juridiskt dokument, inte heller en kyrklig gudstjänst... utan ett ömsesidigt förbund, förpliktigande livslång trohet som fullbordas i sexuell förening."

Utifrån det här exemplet och den bibliska definitionen skulle man kunna säga att ett samboende nästan kan betraktas som ett äktenskap eftersom en av äktenskapets tre väsentliga, grundläggande bitar återfinns i samboendet, nämligen det ömsesidiga förbundet, d.v.s. att man vill hjälpa och stödja varandra. Jag tror att vi alla är överens om att i de flesta relationer finns den intentionen. Men om bara en av äktenskapets tre väsentliga delar finns med i samboförhållandena så saknas två viktiga bitar.

1) Den första, utifrån den bibliska definitionen är avsaknaden av löftet om en livslång trohet, d.v.s. överlåtelse. Samboförespråkarna menar att det i

samboende pars relation finns lika stor vilja till överlåtelse och trohet som i ett äktenskap. Om ett samboende par uppfattar sin relation som livsvaraktig, har de svårt att förstå varför samboendet i praktiken inte skulle kunna behandlas som ett äktenskap.

Men hur många par går in i en samborelation med avsikten att det skall vara en livslång relation, en total överlåtelse? Undersökningar i Storbritannien har visat att en tredjedel av pars sambotid är mindre än ett år, och bara vart sjätte förhållande håller längre än fem år. En svensk/finsk undersökning skulle troligen ge liknande resultat.

Samboförhållandena tenderar till sin karaktär att ha ett "öppet slut". En provotid där man får möjlighet att lära känna varandra, inte bara sexuellt utan också emotionellt och personligt innan man överläter sig helt och fullt och ger några löften om livslång trohet. Med denna vetskap och utifrån Bibelns ord tycker jag också att man kan ställa frågan: Kan man kalla en relation som inte verkar innehålla intentionen att man skall vara varandra trogna livet ut för ett äktenskap? Jag har personligen svårt att likställa samboendet med äktenskapet. En sann gemenskap har inte något av testningens förbehåll. (Om ett par inte är riktigt säkra på varandra, då bör de i stället för att bo ihop ta ett steg tillbaka i relationen tills de vet vad de vill.) Nästa alla människor utvecklas starkt i en samlevnad, och det går inte att efter en tid rättvist bedöma hur en framtida relation kommer att bli. Att hävda att det är bättre att relationen spricker efter en tids samboende än efter en tids äktenskap är för mig ett helt förkastligt argument. Jag har svårt att se att samboförhållandet som något som överensstämmer med Bibeln, som uttrycker en tydlighet att samlevnad skall innehålla bl.a. löfte om livslång trohet och överlåtelse.

2) För det andra saknas det, utifrån Bibelns definition av ett äktenskap, i samboendet den offentligheten i vilket ett äktenskap ingås. 2 Mos. 2:24 talar inte bokstavligen om för oss att detta lämnande av föräldrarna skedde i offentlighetens ljus. Förespråkare för samboende anser att då Bibeln inte nämner något om vare sig äktenskapslöften eller en offentlig inledning kan man inte kräva detta för att en samlevnad skall anses vara bibliskt riktigt. Men om vi går tillbaka till 2 Mos. 2:24 och tolkar det utifrån den kultur som det är skrivet i och ser till de relationer som fanns inom familjen då har jag svårt att tro att orden "överge sin fader och sin moder" var något som skedde i hemlighet. Det måste ha funnits någon form av proklamation inför det sociala sammanhang i vilket man levde. 1 Mos. 24:67 visar att äktenskapet ingicks i offentlighetens ljus: "Och Isak förde henne in i sin moder Saras tält. Och han tog Rebecka till sig, och hon blev hans hustru, och han hade henne kär." Isaks familj och vänner måste varit medvetna om vad som hände. Samma ton finns i Rut 4:9-13. Detta talar om att ingåendet av ett äktenskap skedde i offentlighetens ljus. Utifrån detta anser jag att en offentlig relation som den att ett par lever tillsammans som man och

hustru behöver någon form av offentlig inledning. Äktenskapet är offentligt både i fråga om den händelse som initierar det och relationen som den leder till. Då samboendet som samlevnadsform saknar denna offentlighet lever inte samboendet upp till Bibelns undervisning om vad som konstituerar ett äktenskap. Samboendet blir en privatisering av något som Guds ord talar om som något offentligt.

Som kristna har vi ett ansvar att bevara och upprätthålla Guds Ord, utan att kompromissa med den bibliska definitionen av äktenskapet som inkluderar offentlighet och livslång överlåtelse.

Nio nyckelord

Jag har kommit fram till nio områden, "nyckelord", när jag värderat dessa två samlevnadsformer. Dessa har ett vidare perspektiv. Två har vi redan varit inne på: överlåtelsen/ troheten och offentligt ingåendet av äktenskap vilka utgör två väldigt centrala områden där jag uppfattar Bibeln är väldigt tydlig.

Kärleken

Bibeln beskriver ofta kärleken mer som en handling och en handling än känslor. Kärleken är både känsla och vilja, men primärt ett viljebeslut. Förespråkare för sambo anser att en bestående kärlek kännetecknar ett samboende likväldigt som ett äktenskap. Men utifrån själva tanken med sambo, att det skulle vara lättare att bryta upp, tycker jag att samboendet står i kontrast till Bibelns ord om varaktig kärlek. Äktenskapet utgör ett bättre skydd för kärleken i en tid som alltmer styrs av känslor.

Äktenskapet är inte är en garanti för att en samlevnad ska hålla för alltid. Men de facto är det fler samboförhållanden som spricker än äktenskap.

Offentlig löftesgivning

Den offentliga löftesgivningen anser jag är ett skydd för äktenskapet. Man lovar inför familj, vänner, församling och Gud att vara trogen. Min erfarenhet inför detta är att med ett sådant offentligt löftesgivande är det inte lika lätt att ge upp och lämna relationen. Det finns ett stort allvar och ansvar inför dem man avlagt sitt löfte, vilket innebär ett skydd för samlevnaden.

Punkterna Offentliga kontexten/Ingående av äktenskapet och Överlåtelse och trohet har vi redan berört.

Sexualitet

Ett vanligt argument för samboende när det gäller sexualitet är att den bör knytas till den personliga kärleken och inte till någon bestämd samlevnadsform. Sexualiteten är givetvis privat men inte, utifrån Bibeln, relationen i vilken den äger rum. Då samboendet placerar hela relationen, inklusive sexualiteten, till den privata sfären lever inte samboendet upp till Bibelns ord om offentlighet. När Bibeln talar om sexualitet talar den om det som något som sker i sammanhanget av förenande liv. Då samboendet saknar löftet om överlåtelse och trohet anser jag att den sexuella föreningen i samboendet

Forts. på nästa sida

SBFK

Glöm inte 50-cents kampanjen!

Sedan 2004 är SBFK med och ger en chans till ett mänskovärdigare liv för ett antal fysiskt handikappade i Thailands nordvästra bergstrakter. Projektet understöds också av några församlingar i Amerika och Australien. Vår andel år 2005 är 2000 euro. Genom att varje vecka spara 50 cent för detta ändamål och sedan sända det till FSB:s ekonomisekreterare Henry Månsus (konto: Vörå sb 497111-213391, märk talongen "SBFK-Thailand") deltar du i denna kampanj. Det går också bra att ta med bidraget till någon SBFK-samling. Glöm inte kampanjen under sommarmånaderna!

Dotter till en dotter

SBFK:s läger för kvinnor hålls på Hummelholmen, Monäs, den 18-20 juli 2005. Temat är "Dotter till en dotter" och riktar sig till kvinnfolk i alla åldrar. Med bl.a. Anki Falk och Monika Koskinen som ciceroner kommer vi att försöka upptäcka vad det innebär att vara dotter eller att ha en dotter.

PROGRAM

- Må 18.7**
- 14 Välkommen!
Kaffe och info
- 17 Middag
- 18 Gemenskapssamling
- 21 Kvällste eller korvgrillning
- Ti 19.7**
- 9 Morgonmål
- 10.30 Bibelstudium: Två kanaler, vuxna och yngre
- 12 Lunch
Uteaktiviteter: skogspromenad, simning, volleyboll m.m.
- 15 Kaffe
Gruppaktiviteter: matlagning & pyssel
- 17 Middag som matlagningsgruppen tillrett
- 18.30 Seminarium för alla, alternativt barnprogram
- 21 Bastubad, korvgrillning, kvällste
- On 20.7**
- 9 Morgonmål
- 10.30 Bibelstudium, två kanaler
- 12 Lunch och sedan hemfärd

Anmälan senast 3.7 till Mia West, per post, tfn, sms, eller e-post: Anne-Mi West, Steinpottvägen 12, 68820 ESSE, tfn 06-766 2405; 0400-867 091, e-post: annemi@multi.fi

Deltagaravgiften är 50 €, men rabatt tillämpas för deltagare från samma hushåll.

Mera info, se hemsidan: www.baptist.fi/sbfk eller kontakta undertecknad, tfn 044-3322 722.

Mai-Britt Vehkaoja,
SBFK:s ordförande

Svenska baptisternas i Finland kvinnoförbund (SBFK) = samarbetsorgan för kvinnoverksamheten i baptistförsamlingarna samt ett forum för alla kvinnor som önskar vara med.

Älskade människa

Efter att ha varit tyst på bokfronten i flera år så var det ett kärt återseende att få läsa Älskade människa av Mats Backholm. I sin nya bok håller han samma närhet till det vardagliga och det stora och ofattbara som han redan gjorde i sin första bok Mötet med verkligheten.

Det finns ingen förkunnare och författare i dag som jag känner till som har en sådan känsla för livet som Mats. Varje rad i boken är vald med omsorg. Varje mening man läser andas den sedan och respekt som Mats har inför livet. Han fascinerar och förundras inför allt som är liv. Han har vackra bilder från hur människan är uppbyggd, DNA, från naturen och hela universum. Det stora för honom är existensen och allt existerandes ursprung – Gud.

Han delar med sig av händelser från sin barndom, livet med familjen och mötet med människor vilket gör boken väldigt personlig och naken. Man upplever det som om man satt och pratade med Mats vid köksbordet. Han har även bidragit med några egna dikter.

Det finns två ord som återkommer i boken och det är orden omvändelse och försöning. Om omvändelsen säger han så här: "Att omvända sig är att komma till försöningen, att bli ett barn, att ödmjuka sig och återvända till det vi skapades till."

Mats talar om Gud som den

stora kärleken. Att Gud står på människans sida då hon kämpar med sitt mörker, svaghet och maktlöshet. Gud finns alltid där för att upprätta oss och försona oss med sig.

Det var en stark, uppfriskande och helande läsoplevelse att få möta Mats i hans nya bok Älskade människa. Och det är det jag upplever då jag kommit till boken sista rad: jag är en älskad människa. Tack Mats!

Mats Backholm
ÄLSKADE MÄNNISKA
Marcus Förlag

ANDERS "NADDE"
BLOMBERG

Mats tidigare böcker:
Mötet med verkligheten (1988)
Jag vill leva (1990)
Gudsmötet (1991)

Bullar och böner

Kyrkkaffe, bullar, böner och berättelser är en något annorlunda receptbok vilket man anar sig till redan av titeln.

Kyrkkaffetraditionen går långt tillbaka, ända till 1924 enligt Svenska Dagbladet. På många håll fanns inte serveringsrum utan man måste sitta ute i kyrksalen och dricka kaffet. Traditionen fördes över från äldre till yngre i kyrkan. Tonåringar fick ta lärdom av äldre, även ta del av de äldres livsvisdom. Sonja Martinsson skriver så här: "Mycket av min livssyn har jag nog fått av dessa goda, strävsamma kvinnor som gav så mycket av sig själva i praktisk omtanke

samlingen göra det. Församlingen behöver utgöra en tydlig motpol till samhällets privatisering av etiska och moraliska beteenden och därmed slå fast äktenskapet som samlevnadsform. Som par behöver man ett andligt stöd, församlingens förböner, vid ingåendet av samlevnaden.

Juridisk aspekt

Juridiska aspekter är inte oviktiga att ta hänsyn till när det gäller val av samlevnadsform. Skillnader i lagarna om samboende och äktenskap gäller ekonomi, arvsförmåga och bodelning. Det kan ju hända olyckor, uppstå situationer då skilsmässan är ett faktum och då är de lagar som omgärdar äktenskapet ett skydd för relationen. I val av samlevnadsform bör man ta stor hänsyn till den form som bäst skyddar de berörda parterna, framförallt den svagare parten.

Psykologisk aspekt

Vi har behov av att utveckla en djupgående relation. Om familjen utökas med barn förstärker barnens behov detta. De behöver bli omhändertagna och få en trygg barndom, det är starka skäl för en stabil samlevnad, vilket äktenskapet mer utgör än samboendet.

Att överlåta sig till någon i form av sexuell relation, vilket både äktenskapet och samboendet innebär, gör att man vill ha tryggheten och vetskapen om att den man utlämnar sig till är någon som lovat att vara en trogen. Äktenskapet innehåller dessa löften, vilket inte samboendet gör.

om sin nästa. Därför tycker jag att det är så roligt med en bok som lyfter fram alla dessa "kyrktanter" som så sällan blev sedda och uppskattade efter förtjänst" (s.24).

Recepten i boken varvas med anekdoter och berättelser om kyrkkaffe förr och nu. Medan man väntar på att kakan ska gräddas kan man bekanta sig med berättelserna i boken, uppleva lite nostalgi från förr i tiden och samtidigt få inspiration att baka både för hemmet och kyrkan. Boken är lättsamt illustrerad och man blir sugen att baka redan när man ser bilderna. Jag kan rekommendera "Kladdkaka med havregryn" (s.40) som påminner lite om amerikanska "brownies", världens enklaste att baka och en säker favorit speciellt vid barnkalas.

En bra presentbok.

Anna Braw (red)
KYRKKAFFE
Bullar, böner och berättelser
Bokförlaget Libris 2004

MARIANNE
LILJESTRÖM

Samhällelig aspekt

Som kristna måste vi se saker i ett större perspektiv och fråga oss hur vårt val av samlevnadsform påverkar samhället som helhet. Äktenskapet är den samlevnadsform som är bäst för vårt samhälle, då äktenskapet innefattar en större vilja till trohet och överlåtelse vilket skapar ett stabilare samhälle.

Utifrån dessa områden har jag svårt att hitta argument som stöder samboendet, detta gäller både bibliskt och världsligt perspektiv.

Relationer är komplexa och jag är medveten om att det på dessa områden inte alltid är "svart eller vitt". Det finns gråzoner som vi behöver vara medvetna om och även ibland kanske ta hänsyn till. Jag tror att man som pastor till viss del måste ta hänsyn till specifika fall och de människor det handlar om. Jag kommer nog att få leva med att mitt pastorala agerande stundtals kommer att strida mot min teologiska övertygelse. Det är mitt dilemma. När vi möter och samtalar med människor kring samboende och äktenskap bör vi göra detta med enorm känslighet, lyhördhet och ödmjukhet utan att för den skull göra avkall och kompromissa med Guds ord.

Som församling behöver vi lyfta fram äktenskapet som något positivt och eftersträvsvärt. Platsen för denna undervisning är församlingen och kärleksfulla hem. Här står vi som församling inför en stor utmaning.

DANIEL WÄRNLUND

RADIOSPALTEN

JUNI		JULI	
Kl 6.55	21	Kl 6.55	1
3	22	1	Helena Hult
4	23	2	Gunborg Lindqvist
6			
7			
8	24		
9	26		
10			
11			
13			
14	27		
15	28		
16	29		
17	30		
18			
20			
21			
22			
23			
24			
27			
28			
29-30			
Kl 8.53	1	Kl 8.53	1
3	2	1	Anders Laxell
4		2	Familjeandakt. Lars Collmar läser ur sin bok <i>Helga Hund i Betlehem</i>
6-10			
11			
13-15			
16-17			
18			
20			
21			
22			
23			
24			
27			
28			
29			
30			
Kl 19.20	1	Kl 19.20	1
3	2	1	Jan Edström och Björn Wallén
5		3	<i>Kärlekens lag</i> . Textläsare: Heidi Jäntti och Lars Nyström. Producent: Märten Blomqvist
6			
7-8			
9			
10			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
19			
20			

UKRAINA: Uppmuntrande tecken

Som ni kanske kommer ihåg, fick Ukraina en ny president i början av detta år. Vi ser väldigt uppmuntrande tecken från det ukrainska samhället enligt Sunday Adelaja, pastor i Europas största kyrka i Kiev. Han säger: "Efter sitt tillträdande söndagen den 23 januari inledde presidenten sin första arbetsdag med allmän bön och välsignelse. Han inbjöd ledarna för alla Ukrainas kristna kyrkosamfund att delta." Därefter utsåg president Jusitjenko en kvinna, Julia Timosjenko, till premiärminister. "Hon är inte bara den populäraste politikern i parlamentet, utan också en pånyttfödd, andefyllad kristen" säger Adelaja. Även andra ministrar och presidentens personliga rådgivare är kristna. När presidenten presenterade sin agenda för landet, tog han klart ställning mot korruption, något som aldrig förut skett i Ukraina.

(Martyrkyrkans Vänner r.f.)

Utt och

I Bibeln möter oss fiskare av olika slag, både yrkesfiskare och fritidsfiskare. Vid Galileiska sjön-Genesaret låg flera städer där en stor del av människorna levde av fiske. Städerna var Korasin, Kafarnaum, Magdala och Betsaida som betyder fiskarhus. Filippos, Petrus och Andreas var från Betsaida. Flera av Jesu lärjungar hade också varit fiskare och bodde intill Galileiska sjön. På Jesu tid var det nät, not och krok som gällde. Fortfarande finns där fiskare.

Också hos oss finns det fiskare, både yrkes- och fritidsfiskare. Yrkesfiskarna har i någon mån minskat, men fritidsfiskarna har ökat. Fortfarande är det nät och krok som gäller. Dessutom fiskas också med katsa.

Jag tog kontakt med en god vän, Sten Pettersson, som jag visste var en entusiastisk fritidsfiskare och ofta ute längs Esse å eller någon av de sex sjöar som finns i Esse. Jag ställde några frågor under det vi gick längs åns stränder och samtalade.

När kom intresset för fiske?

– Intresset för fiske kom redan som pojke, säger Sten. Jag rodde omkring med min fars båt och fiskespö på ån som fanns strax nedanför gårdstomten. På fiskespöet fanns en Rekordrulle med spunnen lina, samt fiskdrag. Det var där på ån i fars båt som fiskeintresset fick sin början och blev ett livsintresse.

Mest fiskar Sten i ån, men ibland också i någon av de sjöar som finns i Esse. Någon gång också längre bort.

– Närheten till fiskevatten avgör, säger han. I ån finns abborre, braxen, gädda, lake och någon enstaka ål har dragits upp. Dessutom finns harr och öring som är inplanterade i ån.

Vad betyder fisket för dig?

Sten funderar en stund och sedan kommer svaret:

– Spänningen i att ha ett napp och detta att vänta på att flötet skall gå under vattnet, att kunna känna tyngden när man lyfter upp fisken eller uppleva motståndet när man drar in fisken på kastspöet.

Tidigare var fisket det viktigaste säger Sten, men som äldre har tystnaden i naturen blivit allt viktigare. Här i naturens tystnad har man möjlighet att tänka över dagens händelser och filosofera i lugn och ro.

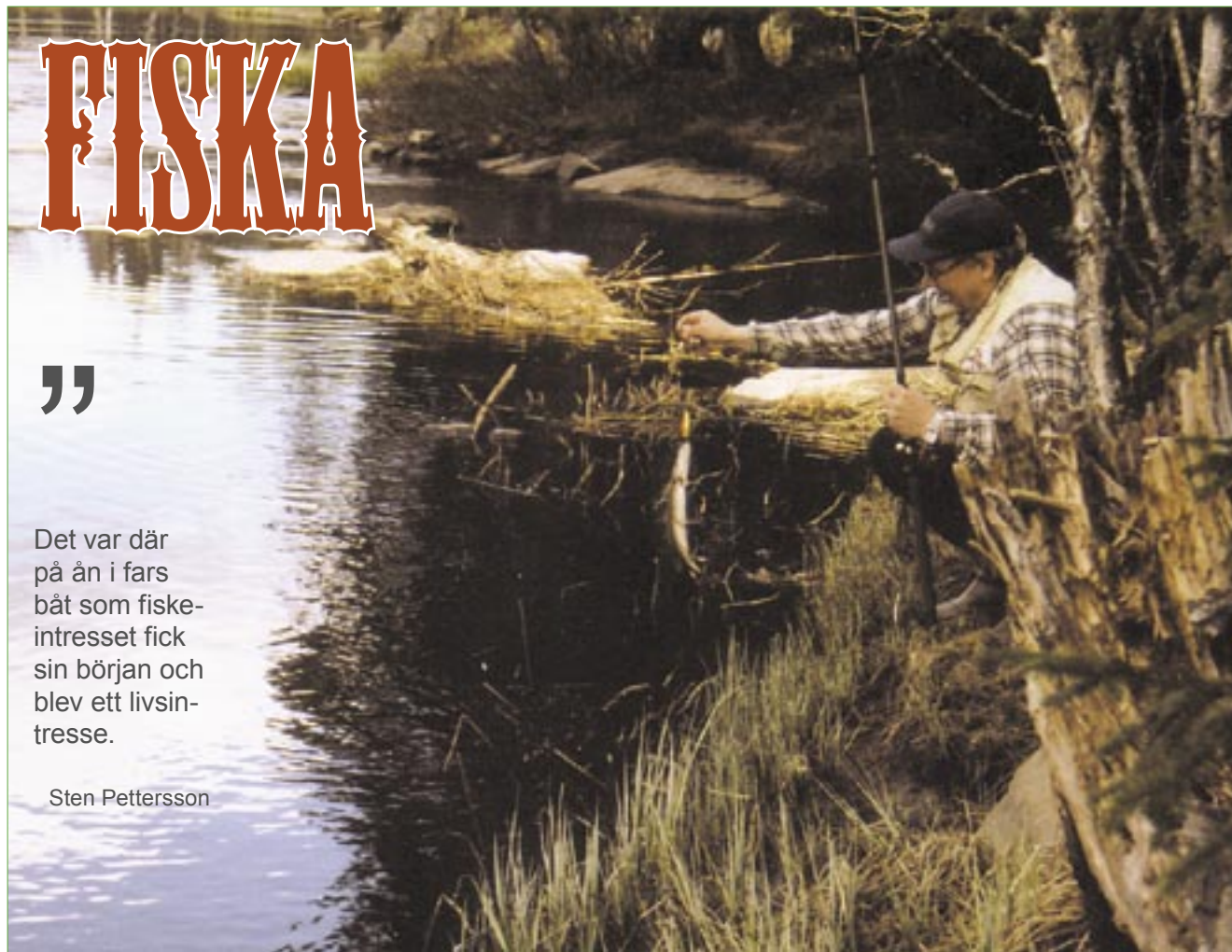
– I mitt arbete som akutmottagare vet man inte vad som väntar när man rycker ut med ambulansen. Det kan gälla liv eller död, dessutom skall det gå fort.

Då är det bra att få ta sitt kastspö eller metspö då fredagen kommer och söka sig ut i naturen och uppleva stillheten i naturen en tidig morgon.

Sten säger att han mest fiskar ensam, men ibland är med i tävlingar ”bakom flötet”. Det är fråga om att fiska med metspö, krok och agn. Dessutom brukar han vara med i föreningen ”Sportfiskarna” när de har sina talkor. Gemenskapen kring kaffet vid brasan och samtalet ger en fin samvaro i naturens lugn och stillhet.

Vad anser du om det andliga fisket?

– Det är ganska svårt, säger Sten långmält och eftertänksamt. I arbetet ser

”

Det var där på ån i fars båt som fiskeintresset fick sin början och blev ett livsintresse.

Sten Pettersson

FOTO: RURIK LINDQVIST

En gädda har nappat. Det var här vid den samma ån som Sten Petterssons fiskeintresse en gång fick sin början.

Sten Pettersson klyver ved för kaffekokningen.

FOTO: RURIK LINDQVIST

Faktaruta

Namn: Sten Pettersson
Alder: 52 år
Familj: Hustru Marianne, fyra barn
Bor: I Esse
Yrke: Akutmottagare
Fritidsintresse: Fiske, natur m.m.
Husdjur: Hund och katt
Övrigt: Bl.a. ordf. i Esse baptistförsamling

griper tag i en.

Hur är det, finns det någon lokal fiskehistoria?

Sten funderar, sedan nämner han om en som handlar om ett bra gädddrag, men den tycker han är så utnött. Men så kommer han på en annan. Det var en man som kom med sin sparkstötting en vinterdag. På sparken hade han en 70 cm bred låda där han lade fisken han fick. Då är det någon som frågar hur stora lakar han fått. Då svarade fiskaren: ”Jag väger inte, men jag drog upp en 70 cm över iskanten och skar av den för att den skulle rymmas i lådan. Resten lät jag gå tillbaka i ån.”

Vad är en naturupplevelse för dig?

– När morkullan i skymningen sträcker eller när jag får se fiskgjusen, svarar Sten. Likadant när jag ser svanarna lugnt simma runt eller när de sträcker ut sina vingar till flykt. Det är mäktiga naturupplevelser. Jag upplever också den vilda blomsterprakten som en fin upplevelse i livet. Som pojke hade jag planterat styvmorsviol i mors blomsterrabatt. Längs ån kan man få njuta av fackelblomster, strandveronika, strandliljor, mynta och frossörten m.m. Det är en fin upplevelse.

Att vara fiskare kan vara att uppleva naturens storhet och Gudsnärhet. Sten påminner om en sång: ”Det stod en blomma skön och blid”. Lärjungarna upplevde vid ett tillfälle vilsenhet och modlöshet. Frågan var: Hur gå vidare? Då säger Petrus de förlösande orden: ”Jag tänker gå och fiska”. De andra säger: ”Vi följer med.” De fick inget. Men i gryningen så står en man på stranden och ropar: ”Kasta ut näten på högra sidan av båten.” Lärjungarna fick mycket fisk. Fortfarande ljuder ropet till oss: ”Kasta ut näten på högra sidan av båten.” Just på de ställen som Jesus visar oss som efterföljare.

RURIK LINDQVIST

man vikten av att ha något/någon att tro på. Folk i vår tid har svårt att hitta sin plats. Rytmen i samhället gör att stressen ligger på lur. Den inre människan har svårt att få den tid som behövs för att kunna uppleva helheten och den inre friden. Jag upplever att min roll är att vara medmänniska, se och lyssna in medmänniskornas situation.

På frågan om man bland fiskarna brukar komma in på de andliga frågorna säger Sten att det händer, men inte så ofta. Fiskarna får i naturen en inre balans som ger dem ett inre lugn. Bland arbetskamrater och nära anhöriga kan det ibland bli samtal kring det

som hänt under dagen och där kan man närma sig frågorna.

Vad anser du viktigt i församlingsverksamheten?

– Församlingsverksamheten är en del av livet, säger Sten, och rösten röjer att det är en verklig upplevelse.

Han berättar om hur han som ung fick börja som sångboksutdelare. Sedan blev det att bära upp kollekten i gudstjänster och samlingar och sedan blev det att också vara med i församlingens trängband m.m. Sten fortsätter med att förklara hur viktigt det är att ha ett andligt hem. Har man inte det så är risken stor att rotlösheten tar vid och

Vi ber för andra baptistsamfund

6-12 juni

8-12 juni, Finlands svenska baptistsamfund: Sommarkonferens (gemensam med andra frikyrkor).

12 juni, BWA: Ungdomarnas världsbonåd.

Förbundet för evangelikala frikyrkor i Tyskland

Statistiska fakta

Antal församlingar: 854
 Totala antalet församlingsmedlemmar: 85 043
 Ordförande: Siegfried Grossman
 Generalsekreterare: Regina Claas.

Be för:

– baptistsamfundets arbete och vittnesbörd.

13-19 juni

16-19 juni, EBF: Konferens för inremissionssekreterare i Moldavien.

17-19 juni: Finska baptistsamfundets sommarkonferens.

Ungerska baptistsamfundet

Statistiska fakta

Antal församlingar: 330
 Totala antalet församlingsmedlemmar: 11 310
 Ordförande: Kalman Meszaros
 Generalsekreterare: Kornel Meszaros.

Be för:

– baptistsamfundets arbete och vittnesbörd.

20-26 juni

Förbundet för baptistförsamlingar i Israel

Statistiska fakta

Antal församlingar: 20
 Totala antalet församlingsmedlemmar: 1 000
 Ordförande: Fuad Haddad
 Generalsekreterare: Saleem Ramadan.

Be för:

– baptistsamfundets arbete och vittnesbörd.

27 juli-3 juli

Baptistförsamlingen New Hope (Nytt Hopp) i Prština, Kosovo

Be för:

– projektet partnerskap för tillväxt, då församlingen ber om att tillväxt både vad beträffar kunskapen om Gud och antalet medlemmar
 – evangelisationen: första söndagen i varje månad bedriver församlingen evangelisation från dörr till dörr
 – församlingens ledarskap, äldste och pastor
 – en ny kyrkobyggnad.

”

Det är omöjligt att njuta av sysslolösheten om det inte finns mycket att göra.

Jerome K. Jerome
 (1859-1927)

Vasa baptistförsamling söker en ungdomsledare för att stärka och utveckla sitt barn- och ungdomsarbete.

Anställningen är på deltid och följer FSB:s rekommendationer. Tjänstgöringen börjar 1.8.05. eller enl. överenskommelse. Ansökan med sedvanliga handlingar sänds till Baptistkyrkans kansli, Rådhusgatan 44 D, 65100 Vasa senast den 20.6.05.

Mer information om tjänsten ger församlingens pastor Mai-Britt Vehkaoja, tfn 044-3322 722, mai-britt.vehkaoja@baptist.fi.

Finlands svenska baptistmission rf

Rådhusgatan 44 K 5, Vasa, Finland. Postadress: PB 54, 65101 VASA. www.baptist.fi
 Telefon: 06-346 4500. Telefax: 06-346 4510 (telefonföretag vardagar 9-12), e-post: fsb@baptist.fi

Bankkonton:

FSB (Mission i Finland, Internationell mission, Missionsstandaret, SBFK, Understödkassan):

Vörå Sb 497111-213391; Nordea 228218-61965; Sampo 800012-252311.

SBFU: Vörå Sb 497111-213409; Nordea 228221-6569; Sampo 800016-551999.

Missionsföreståndare: Nils Erik Vikström, 06-346 4511, 050-323 6188, nila@baptist.fi

Ekonomisekreterare: Henry Månsus, hemtfn 06-383 5620, mobiltn 050-520 3245.

Missionsstyrelsens ordförande: Erik Liljeström, Skidstuguvägen 5, 66600 Vörå, tfn 050-527 5042, tfn/fax 06-383 2142, e-post: erik.liljestrom@netikka.fi

SBFU: ordförande Åsa Kackur, tfn 050-353 8744, e-post: asa.kackur@baptist.fi

Baptismen i Finland 150 år

Vi kommer att i den här rutan varje nummer under året berätta om människor och episoder ur baptismens historia i vårt land. En historik håller på att utarbetas och planeras utkomma i december 2005. Historiken kan förhandsbeställas via kansliet i Vasa.

Sundsvall och Österbotten

De första baptistpredikanterna som besökte Finland var präglade av en ekumenisk evangelisationsiver. Carl M Möllersvärd som på det lokala kyrkliga prästerskapets begäran kom till Åland 1854 predikade en allmänkristlig väckelse. Han var utsänd av Evangeliska Alliansens avdelning i Stockholm.

Evangeliska Alliansen var en allmänkristlig evangelisationsrörelse som bildats i England 1846. Alliansen hade uppstått i spåren av att allt flera kristna i olika kyrkor och samfund upplevde ett gemensamt ansvar för att göra Kristus känd och breda ut Guds rike bland människorna. Flera av ledarna i Stockholmsavdelningen för Alliansen var baptister och arbetade aktivt i ekumenisk anda. I grundsatserna hette det att de ville "på biblisk grund verka för Kristi sanna kännedom och Guds rikets utbredande och stadfastande både inom och utom fäderneslandet". Den ekumeniska öppenheten hindrade inte att man frimodigt förkunnade om troendodopet.

I Sundsvall bildades också redan 1855 en missions- och traktatförening efter Evangeliska Alliansens grundsats. Sundsvalls Missionsförenings styrelse bestod av ledamöter från Sundsvalls baptistförsamling. I början fördes protokollen i samma protokollsbok bara med skillnaden att man började från olika pärmar på boken. C M Möllersvärd var också aktiv i Sundsvallstrakten och bildade flera baptistförsamlingar där på 1850-talet. Sundsvalls Missionsförening

arbetade för att sprida kännedom om Kristus och Guds rike ända från Hudiksvall till Haparanda och understödde förkunnare i Norge och från 1880-talet också i Österbotten i Finland. Pastor I S Österman hade varit både predikant i Sundsvalls Missionsförening och en period också ordförande. Han kände därför väl till de olika initiativ kring söndagskola, vardagsskola, litteraturspridning och bibelskolor som missionsföreningen i Sundsvall bedrev.

Österman kom att verka i Finland ända till sin död 1931 och var en av ledargestalterna i den finlandssvenska baptismen i nära fyrtio år. Hans efterträdare som redaktör på Missionsstandaret (som tidningen hette från 1915) och pastor i Vasa baptistförsamling blev på 1930-talet David Edén som också i början av 1900-talet varit pastor i Sundsvalls baptistförsamling.

Redan 1882 flyttade Mikael Eriksson som var hemma från Nämtnäs tillbaka till Finland och verkade som baptistpredikant i sin hemtrakt. Han fick understöd från Sundsvalls Missionsförening ända till sin död 1921. Eriksson hade inom Sundsvalls Missionsförening varit en man vars namn hade "en god klang" bland predikanterna, skrev Edvin Nahlbom i Medelpads baptistmission 100 år 1957.

Erik Jansson hade blivit döpt av pastor Arvid Ullmark, en annan av ledarna i Missionsföreningen i Svartvik utanför Sundsvall 1881. Ullmark hade bl.a. varit på predikoresa i Jakobstad med omnejd och förrättat dop där redan tio år tidigare. Österbotten besöktes av flera andra predikanter från Sundsvalls missionsförening: Olof Bredberg, Sellstedt, John Johansson, A E Backman och David Sjöberg som bl.a. försökte medla i de tvister som uppkommit mellan de olika ledarna för väckelsen i Österbotten.

I pionjärbetet för den baptistiska väckelsen i Österbotten medverkade predikanter som var präglade av Evangeliska Alliansens grundtankar. En hållning där evangelisationsivern var tydlig och där man kunde visa öppenhet för kontakt med enskilda troende från andra samfund. Ett brohuvud för att förmedla impulser hade upprättats främst från 1870-1920-talet mellan Sundsvallstrakten och Österbotten genom olika predikanter och ekonomisk hjälp till arbetet i Österbotten. Senare skulle flera personer med predikantutbildning från Österbotten arbeta i baptistförsamlingar i Sundsvallstrakten som t.ex. T George Söderback från Närpes, Gustav Uppgård från Petalax och Nils Lindén från Nämtnäs.

Leif-Erik Holmqvist

KÄLLA: Edvin Nahlbom, Medelpads baptistmission 100 år, 1957

Kyrkvägsvandring Paljak-Pensala 19 juni

Den gamla kyrkvägen mellan Paljak (i Komossa) och Pensala aktualiseras denna sommar med en vandring söndag 19 juni kl 10. Vandringen börjar i Paljak. Man kör till Oravais, svänger upp på Kimo-Komossavägen förbi Oravais kyrka. Från Paljak vägskalet i Komossa är det skyltad väg: KYRKVÄGEN (se bifogad kartskiss).

Vandringen blir c:a 10 km, vandringstid 2,5 till 3 timmar. Man har med egen matsäck. Vi tar pauser enligt behov och går i maklig takt. Terrängen är mycket vänlig.

Vandringen avslutas i Salem bönehus i Pensala (Rauskas-bönehuset) med en sångstund: gamla sånger från strängbandshäften och Nya Psalmisten söks fram. Och så en kort andakt. Extra dryck finns vid målet. Returtrafiken till Paljak – för att hämta bilarna – är ordnad med bilar/minibuss och blir vi många så finns en buss reserverad. Kapellet i Komossa hålls öppet för den som vill beskåda Herrens hus i Komossa.

Varför detta evenemang? Jo, det är ättlingar till pionjärerna i Pensala och Paljak som bildade baptistförsamlingen i

Paljak som vill "trampa upp" den gamla stigen. Initiativet väcktes i informella samtal och Bönehusföreningen Betlehem i Komossa tog upp frågan i årsmötet som beslöt arrangera vandringen. Vänner i Pensala kontaktades och entusiasmen för evenemanget var påtaglig. På senhösten förra året sökte en grupp fram kartor och kompass och gav sig iväg på upptäcktsfärd. Mycket riktigt, Kyrkvägen finns kvar och tack vare drivna skogsvandrare och älgjägare kunde vi märka upp vägen.

Vi tror att denna vandring kommer att bli en berikande "pilgrimsvandring" som – varför inte – återkommer nästa år med start och mål i motsatt riktning. Det började nämligen med att paljakbor besökte möten i Pensala vid sekelskiftet 1800-1900. Nästa steg var att pensalabor vandrade till Paljak och höll möten, och riktigt i början av 1900-talet bildades Paljak baptistförsamling.

Kontaktpersoner för årets vandring är Tore Wallin (tel 0400-366 805), Boris Björklund (0500-184 643) och Mikael Lidman (050-527 4232).

MIKAEL LIDMAN

En kyrkvägsvandringen mellan Paljak och Pensala blir det söndagen den 19 juni. Ruten är utmärkt med rött.

Rakels förtröstan

På gavelväggen i södra vindskammaren hängde en tavla med guldrum. "Se på Jesus" var den broderade texten. Den hade ett särskilt värde. Vi visste att det var Rakel som broderat den. Rakel dog ung. När farmor Ida blev äldre talade hon ofta om Rakel. På en del foton av familjen i arbete fanns Rakel med. Ett var taget under vårbruket i Remsmåsa. Ett annat där Rakel satt på tvättbryggan nere vid bastun. För mig har ändå bilden av Rakel präglats mest av den lilla tavlan och det vittnesbörd om gudsförtröstan som den förmedlade.

Jag var på väg till sjukrummet där min far låg, sedan ett dygn tillbaka. Hittills hade han alltid varit den starkare i vår relation. Inte ens i tonåren hade jag gjort ett helhjärtat försök att visa min egen styrka. Hade på känn att det hade varit lönlöst. Nu visste jag att han var bruten. Det var kanske sista gången vi möttes. Då valde jag att ge ett av de ord som tydligast lyst från hans liv:

"Jag vet att min Förlossare lever."

Även om dygnen i sjuksängens skulle ha överskuggats av ångest eller mörker, så visste jag att hans tro var knuten till den evige. Detta bar när vi vinkade farväl. Han levde ännu några dagar och upplevde en stark förtröstan av att vila i Guds vilja. Men det var detta besök som var viktigt för mig.

"När det gungar till på jorden blir vi mer försiktiga."

Samtidigt blir vi medvetna om växlingarnas nödvändighet i livet. Det hemlighetsfulla förhållandet mellan mig och Gud blir en stilla förtröstan.

"Känn ingen oro, känn ingen fruktan, den som har Gud kan ingenting sakna."

Främst gäller det att våga se framåt. Guds nåd är till för att göra ojorda handlingar. Inte främst för att göra gjorda handlingar ojorda.

"Förtrösta!" skriver Stefan Andhé och fortsätter:

"När vi sörjer att en dag är till ända, har vi en idiotisk tendens att glömma juvelen som återstår. Kvällen. ...dessa välsignade kvällar när dagen är avklarad och lugnet kommer tassande. För det blir bättre framåt kvällen."

En del människor har lättare än andra att förtrösta. Eller ser det bara så ut? Jag tänker på farmor Ida. Hennes liv var inte lätt. Rakel var det femte barnet som dog. Flera år tidigare hade Benjamin dött i difteri. Då var Anders i Estland och predikade bland svenskarna där. Detta hörde jag berättas om.

Farmor minns jag som en stillsam kvinna med rutig halsduk. På blomपालlen vid köksfönstret stod en hortensia. Varannan vecka var det vår tur att damma de små mattorna och sopa golven där inga sopor syntes. Minns bara att hon var arg en gång. För det mesta var hon lugn, fylld av tillit och frälsningsvisshet. Kanske det är som Mats Backholm skriver i sin senaste bok: "När den inre tilliten växer ökar också förmågan att leva med det halvfärdiga och obegripliga. Ty kärleken uthärdar allt."

Har en akvarell av mormors hus. En ljus bondgård mot en mörk skog. Mormor Alina hörde inte till de stora ordens människor. Hon präglade inte min barndom, för vi träffades inte så ofta. Att åka häst till mormor var för långt och bussarna gick inte så lämpligt, när korna skulle ses till morgon och kväll. Mormors liv dominerades av tilltro till livet. Hade hon fått en uppgift i livet så skulle hon fylla den. Det mesta jag vet om henne har jag fått genom mors berättelser.

Vi behöver fredade områden där förtröstan kan få rum. Öar av tillit i tillvaron. Tänker på en plats i Karelen där de

resande gjorde halt. Eva Ryynynen skulpterade träfigurer, människor och djur. Där finns den kyrka hon själv byggt och inrett. Vi var där för femton år sedan. Hela platsen andades förtröstan.

En annan Eva bor invid riksväg 30 i Gamla Hjälmseyd på småländska höglandet. Hennes liv är också ett utflöde av gudstillit. I skogsbacken finns hennes miniatyr av Jerusalems tempel. Inne i den stora ateljén finns massor av träfigurer, framsprungna ur Bibelns berättelser. Till Eva kommer skolklasser och de möter en människa som utstrålar gudsförtröstan. Efter ett sådant möte kan längtan efter en personlig gudsgemenskap väckas.

Eva berättar också om sitt förhållande till den livligt trafikerade vägen. Kunde hon inte sova på nätterna, låg hon och bad för dem som åkte förbi i sina bilar. Hände det olyckor hjälpte hon så gott hon kunde. Den barmhärtige samarierns tjänst blev hennes vid riksväg 30. Hennes skulpturer är också ett vittnesbörd för dem som ser dem när de har vägarna förbi. Hon hör verkligen till Guds original. Hon påminner om Hilda Rönnlund, som var evangelist i vår församling när jag var barn. Minns ett stugmöte då Hilda talade över texten "Gud är kärlek".

Minns de sista åren Gunnar levde. Som något självklart kom han varje vecka till församlingens bönemöte. Benen var styva när han gick uppför trappan. Men

han hörde till dessa "som i hemlighet satt luften mellan himmel och jord i rörelse", som T Sjödén skriver.

Den grupp människor som självklart tar ansvar för sig själv och andra har kanske inte så lätt att förtrösta. Vi tror att allt beror på oss själva. Om inte förr så när vi inser att "Någon lade livet i våra händer, men bara för en tid" blir dessa frågor viktiga. Inser vi då att bråda dagar och mycket ansvar inte längre är det främsta. I ett ögonblick av nåd förstår vi att Gud är garanten för att vi skall nå hemmet. Därför finns det all orsak att förtrösta på honom. "Om hoppet vore vårt ansvar kunde man misströsta. Om det är Guds gåva finns det skäl att hoppas." T Sjödén.

I en gammal psalm skriver J L Runeberg:

Mig själv och vad i livet mig kärt av dig är givet jag ger liksom tillbaka åt dig att övervaka. O Gud, min bön jag slutar och mot din nåd mig lutar. Ej finnes ro i världen som mot den huvudgården.

Eugene Peterson säger: "Det är de med svag röst: barn, gamla handikappade, poeter och konstnärer som kommer att vara de som lär oss mest om vad ett liv i uppståndelsens hopp betyder." Detta hopp får vi frimodigt ge vidare till andra. Det är det värdefullaste vi kan förmedla. Så kan vårt liv få bli en ö av förtröstan. Det kan bära ett vittnesbörd precis som Rakels tavla sade: Jag vet på vem jag tror.

LENA

...men tankarna gå